

7 SOKOL SYDNEY
VEŠTNÍK
AUSTRALIA

LEDEN / ÚNOR 2009

EDITA BERNTSEN B.A., LL.B.
SOLICITOR AND ATTORNEY

7 ST PAULS ST, RANDWICK NSW 2031

**ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA
POSKYTUJÚCA SLUŽBY V ROZLIČNÝCH
OBLASTIACH PRÁVA, VRÁTANE
EMIGRAČNÉHO.**

Právnu poradu si môžete zaistiť na:

TEL: (02) 9399 9374 MOB: 0423 056 884

FAX: (02) 9326 6012

EMAIL: eberntsen@optusnet.com.au

DENTAL IMPLANTS

Missing Teeth?

Dental Implants may be the solution:

- You can talk, laugh and smile without worrying. Your new teeth will be fully anchored and feel just like your own teeth.
- Eat what you like without problems
- Recover your natural smile
- A safe and reliable treatment method
- There is no need to file down adjacent teeth

**Dr. J. Mader, Suite 106, "Piccadilly"
222 Pitt Street, Sydney, 2000
Phone: 9264 5210**

Our Treatment Solutions

Single Teeth

Multiple Teeth

Dentures

Whether you are missing a single tooth or a complete jaw, we will have a solution to meet your needs. Implants have a totally natural appearance and feel just like your real teeth. Please visit

In our 13th year! A tour like no other!
CRUISE & RE-ENERGISE
EXCLUSIVE 27 DAY EUROPEAN TOUR

Depart 27 May – Return 22 June 2009
VENICE – MEDITERRANEAN CRUISE – GRAZ – &
HEALTH SPA PIESTANY IN SLOVAKIA

From \$8,750 pp twin share ALL INCLUSIVE + \$770 Airport, Fuel & Port Tax

Dear Traveller

If you would love to explore the enchanting Venice, enjoy carefree cruising on the Mediterranean and then re-energise at one of the best health spas in Europe, then you will truly enjoy our next exciting European Tour.

Our traditional summer tour to the world renowned health spa town of **Piestany**, departs May 27, 2009. This marks our 13th year visiting the Slovakian Spa town with a 200 year old spa tradition, located on the River Vah! You will be amazed to discover how you can **combine health with an exciting European holiday**.

Our tour begins with an Emirates flight to Venice where we will spend 2 nights at the luxury 4 star hotel Santa Marina in the heart of the city, within walking distance of Rialto Bridge. This gives you easy access to most of the city's main tourist attractions, shopping and entertainment venues making it the perfect base from which to explore everything the city has to offer. From here we will start the 7 night cruise that will take you to Bari, Olympia, Izmir, Istanbul, Dubrovnik and back to Venice. After the cruise we will enjoy a scenic drive to Graz, Austria, where we will spend one night at the 5 star Hotel Wiesler in the heart of the historic Old town, the birth place of Arnold Schwarzenegger.

Our last **13 days** will be at the Health Spa **Piestany**, an authentic health resort with thermal mineral springs and mud! Here, we are staying on a picturesque spa island close to the pedestrian part of the city. During this stay you will receive three meals daily, enjoy 4 spa treatments daily, sightseeing, walking, dancing, gypsy music and folklore in an unmatched resort experience with everything within walking distance! When we are not relaxing using the luxurious spa facilities such as the pool with poolside bar service, we explore and shop in the nearby town where settlement started thousands of years ago. Visit the markets, enjoy free outdoor concerts, play golf, or enjoy sightseeing tours.

The Piestany Spa was recently awarded the Certificate of Highest Quality!

Experience this 27-day Escorted Tour in style flying Emirates. Relax in an outside cabin on a 7-Night cruise on board the luxury MSC ship Poesia, with full board and entertainment. Stay in 4 & 5 star hotels in Venice, Graz and Piestany. Enjoy daily buffet breakfast, 1 dinner in Venice and Graz & daily lunches at the Spa in Piestany. Sightseeing & 4 spa treatments daily are also included at the Spa along with portage & tax.

Great value at \$8,750 per person twin share + \$770 Taxes

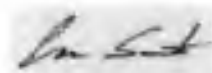
***Cabins with Balcony** are available from an additional \$250 pp twin share.

***The luxurious 5 star Thermia Palace at Piestany Spa** is available at an additional \$800 pp twin share.

Single Room supplement: \$2,600

To book simply complete the booking form and return with a deposit of \$1,000 per person.

I look forward to hearing from you!

Eva Santo
Director/Tour Leader
Eva's European Tours

Contact Details:

Phone: (02) 9449 1786

Mobile: 0419 999 565

Email: eva@spatours.com.au

www.europeanspatours.com.au

SOKOLSKÁ KNIHOVNA OTEVŘENA PRO
 PŮJČKY KNIH A VIDEOKAZET OD ÚNORA DO
 LISTOPADU VŽDY V PÁTEK VEČER OD 20 DO 21 HODIN.
 VOLEJTE RAYE ČERNÉHO tel 02 9451 4886
 nebo PETRA ČERMÁKA tel 02 9981 4765

H. G. Mayer & Co.

METROPOLITAN TAXATION SERVICES (BANKSTOWN) PTY. LIMITED
 ACCOUNTANTS & TAXATION CONSULTANTS

Phone: 9707 1833

All Mail to:
 P.O. Box 58
 Yagoona 2199

Cnr Dutton St, & The Crescent,
 Yagoona 2199

Vážená sestro, vážený bratře,

PŘÍSPĚVKY na rok 2009 \$ 25.00

Dovolujeme si Vás zdvořile upozornit, že členské příspěvky jsou nyní splatné. Dle nových klubových Stanov členské příspěvky je nutno uhradit do konce ledna 2009. Šek nebo Money Order prosím vystavte na „Sokol Sydney Ltd“. Nezapomeňte též napsat svoje jméno a adresu.

Příspěvky 2009	\$ 25.00
Příspěvky 2008 (pokud nezaplacené)	\$ ..... (\$ 25.00)
Dar na Věstník	\$ .....
Dar na údržbu Národního domu	\$ .....
Celkem	\$ .....

**VEZMĚTE, PROSÍM, NA VĚDOMÍ NOVOU ADRESU PRO
 ZASÍLÁNÍ VŠECH PLATEB: SOKOL SYDNEY LTD,
 16 GRATTAN CRESCENT, FRENCHS FOREST NSW 2086.**

Z PERA STAROSTY

Vážení sokolové, sestry, bratři a krajané,

ještě jednou vám všem přeji hodně požehnaného zdraví a vše, co byste si přáli v tomto novém roce 2009.

Již před Novým rokem se náš Národní dům dočkal dalších oprav. Co se tu opravdu zase děje? Už dlouhou dobu se nám nelíbily naše záchody a sprchy. Dali jsme jim tedy v modernisaci přednost. Je to velké finanční vydání. Naše česká vláda nám pomohla udělením peněžního daru, který musel být do 15. ledna vyúčtován.

Náš věrný člen Sokola Vašek Novák se postaral s dvěma studenty o odstranění starých kachlíků, odmontování mís, umyvadel, sprch a všeho dalšího co bylo zapotřebí aby prostory byly připravené. Za pár týdnů by se měla budova již chlubit novými „amenities“.

Doufám, že členové naší sokolské jednoty opět začnou pravidelně tento rok v sokolovně sportovat a budou mít příležitost se na nové sprchy a záchody podívat a též je někdy používat. Těším se na shledanou s vámi zde v Sokole.

Nazdar Jan Jelínek

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Prosíme zahraniční odběratele Věstníku, aby pokud možno platili předplatné v australských dolarech, většinou jde „draft“ od banky předem objednat. Za převod z jiné měny nám banka účtuje 10.50 australských dolarů. Jen poštovné do zahraničí za ročních 6 čísel nás stojí 24.60 AUD a bude co nevidět opět zvýšené. Děkujeme za pochopení.

Dary a předplatné na Věstník celkem \$980; fond na údržbu Národního domu \$125. Mnoho díky všem dárcům.

Členské příspěvky - Upozorňuji, že **PŘÍSPĚVKY \$25 NA ROK 2009 BYLY SPLATNÉ DO 31/1/2009**. Někteří členové ještě nezaplatili za rok 2007 a mnozí za rok 2008.

Věstník: předplatné pro nečleny je \$25 na kalendářní rok od 1.1. do 31.12.2009.

Vydání: celkem \$26,939.36 z toho mimořádné bylo záloha na generální opravy umýváren a WC \$18,418.60.

Dary na Věstník a údržbu sokolského Národního Domu obdržené od 1.11.2008 do 31.12.2008:

Šetelík M	50	Bonyhady V	50	Doutlík S	30
Krauss J	50	Conway M	25	Syrový K	30
Sedláček M	25	Huřták J	50	Fiala J	30
Martínek Z	30	Waldman J	50	Svoboda V	25
Sobek D	25	Boček E	25	Muller J	25
Procházka K	..5	Toman R	50	Lokšanová A	25
Jarošová-Stejskal Dr	35	Choc J	50	Horák M	25
Šišková K	225	Zapletal A	30	Král L	25
Kohout P	75	Jelínek Jiří	25		

Prosím vystavujte všechny platby na „Sokol Sydney Ltd“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: **Sokol Sydney Ltd, 16 Grattan Crescent, FRENCHS FOREST NSW 2086**.

„SOKOL SYDNEY LTD“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „Money Order“ je teď jediný „Payee“ australským bankám přijatelný. Prosíme používejte jen tento název pro všechny platby.

Stvrzenky jsou vždy přiloženy k následujícímu Věstníku.

Petr Čermák

**MÁTE JIŽ ZAPLACENÝ 2009 VĚSTNÍK \$25?
MÁTE JIŽ ZAPLACENÉ ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY \$25?**

Ohlasy čtenářů Věstníku

Všem mým přátelům s nejhezčími přáními k vánocům a šťastný rok 2009.

Potravinářský průmysl a speciálně zemědělci produkující potraviny mne poctili pozvánkami na své společenské státní akce. Bylo mi ctí tak brzy po zabydlení být pozván prezidentem agrární komory Ing. J. Velebou na oslavu jeho 60. narozenin, kde jsem poznal řadu přátel od premiéra České republiky po kolegy. Někteří z nich byli u mne na Tasmánii v Laktosu i v Lakrumu. Jejich osobní setkání s našimi tasmánskými představiteli potravinářského průmyslu mělo nádech vzájemného porozumění – kolegiality. Podobně 27 sponzorovaným studentům, kteří několik dnů po promoci na Univerzitě Karlově nebo Vysoké Škole Zemědělské v Brně sdíleli život v rodinách tasmánských zemědělců.

Bylo mi ctí a potěšením obdržet pozvání od presidenta Ing. J. Veleby na nedávnou výroční schůzi Agrokomy České republiky, pro předání Medaile za moje zásluhy v potravinářském průmyslu. Bohužel jsem se nemohl zúčastnit - byl jsem devět měsíců ve zdravotních institucích - poraněná páteř a zlomená levá zdravá noha. Tento týden jsem doma a pokračuji v rehabilitaci. Je konec mému létání - lyžování - lezení po horách, ale těším se na spoustu aktivit, které se nabízejí úměrně k mému mládí - jenom 83 let.

Milan Vyhnálek Ústí nad Orlicí

...často vzpomínám na chvíle v Sydney a v Austrálii – na všechny ty různé události a tváře – na náš emigrantský život – když vidím ten obyčejný jednoduchý život zde – děti s babičkou – dědeček čeká na vnoučka u školy, maminky tlačí krásný kočárek pěkně pomaloučku parkem – skoro každý jede v létě na „chalupu“... tak uvažuji o co jsme byli my v cizině ochuzeni. O rodinný život který zahrnuje i prarodiče... ale tak už se stalo. Náš emigrantský život byl kouskem těžkých českých dějin...

Vzpomínám a nezapomínám. Bůh vám žehnej.

Hana Gerzaničová Plzeň

... Věstník mi obohacuje život.

Maruška Sedláčková Southport Queensland

... mnoho zdaru do roku 2009 ve všem podnikání, zvláštní díky redakční radě sokolského Věstníku za tak vysokou úroveň řeči české a literárního čtení.

S úctou Váš Pepík Huřták Flinders NSW

... přikládám šek na \$50 dar na Věstník a zároveň děkuji za dobré „počtení“ v češtině.

B. Jarošová-Stejskal Wallacia NSW

Ohlasy čtenářů naší webové stránky www.sokolsydney.com

From: Maria Rossington [mailto:ria2457@hotmail.com] **Sent:** Monday, 12 Jan 2009

To: info@sokolsydney.com **Subject:** Information on past member

Hello, my name is Maria Rossington (nee Chmelar). My father is **Bohumil Chmelar**. He was a member of The Czechoslovak Sokol Gymnastic Association. He passed away, aged 76, in **July 1989**. An item was placed in the Sokol newsletter of the time, about his passing. I am in the process of completing a family history book but have very little information about my father prior to my birth. He was very good friends with Josef Mach and a man named Ivo (I forget his surname.) I am hoping you may be able to help me contact either of these men or their families so I can gather some information about my father. I believe all 3 were members of the club. If either of these men or their families are willing to contact me I would appreciate it very much. I can be contacted via the above email or if more convenient by phone on 0416682763. Also if you know of any way I can find information through any other Czech organisation I would appreciate you forwarding the information to me. Thank you for your time in reading my email, I look forward to hearing from someone soon.

From: Milan Maroušek [mailto:marousek31@centrum.cz] **Sent:** Tuesday, 6 January 2009 5:43 AM **To:** info@sokolsydney.com **Subject:** dotaz

Dobrý den. Jsem z České republiky a jmenuji se Milan Maroušek. Protože už nechodím do práce, tak jsem si koupil před rokem počítač. Dnes jsem přišel na tyto stránky a protože rád poznávám nové lidi a země, napadlo mě, že se s vámi domlu-

vím jestli by si chtěl někdo popovídat přes Skype a nebo ICQ. Samozřejmě se vašemu času přizpůsobím. To je v krátkosti zatím všechno a budu se těšit na odpověď. Zdravím všechny krajanů a snad si i popovídáme.

P.S. Já mluvím pouze česky. Naslyšenou.

GENERÁLNÍ KONZULÁT ČESKÉ REPUBLIKY V SYDNEY

169 Military Road, Dover Heights NSW 2030, fax: 02 9371 9635, telephone: 02 9371 0860
e-mail:sydney@embassy.mzv.cz, website:www.mzv.cz/sydney

V Sydney dne 23. prosince 2008

Vážený krajané,

dovolte mi, abych Vás oslovil a popřál Vám klidné prožití vánočních svátků a do nového roku především zdraví a spokojenost.

Zároveň chci využít této příležitosti a všem poděkovat za výtečnou spolupráci v roce letošním. Oceňuji zejména hojnou účast na kulturních akcích pořádaných Generálním konzulátem v Sydney, ale také za porozumění a součinnost při vyřizování Vašich cestovních a matričních dokladů a dalších úředních dokumentů.

V oblasti kultury by bez spolupráce s krajauskými kluby a jednotlivými krajanů letos nebyla možná rozsáhlá výstava československého exilu v ČS Country Clubu, koncert v upomínku Srpnu roku 1968, turné cimbálové kapely Sudovjan či Vánoční varhanní koncert. Jsem přesvědčen, že stejně se vydaří i rok 2009 - rok velice významný pro naši zemi. V první polovině roku bude totiž ČR předsednickou zemí EU a českou státní správu, politiky a koneckonců i část veřejnosti čeká náročný úkol. S nadsázkou se někdy srovnává tento úkol s organizací olympiády. Předsednictví je spojeno nejen s řídicími a organizačními kompetencemi, ale také s reprezentací EU ve světě. Věřím, že plnění tohoto úkolu zde v Austrálii bude opět dílem společným a že se podaří zapojit obětavé lidi a využít této výjimečné příležitosti k prezentaci Evropy a naší země, kultury a bohatství Australanům.

Už dnes mohu avizovat, že Generální konzulát organizuje v Sydney od 4. března v Bondi Pavilionu výstavu českého grafika Aleše Najbrta, na kterou naváže australská premiéra filmu Samotáři v kině pod širým nebem na Bondi a malá přehlídka filmů. V druhé polovině roku plánujeme historicky největší výstavu českého designu ve známém Powerhouse Museu.

V oblasti konzulární věřím, že oceníte pokračování výjimečných sobotních otevíracích hodin Generálního konzulátu a rovněž rozšiřování a zlepšování našich služeb. I v roce 2009 bude pokračovat „digitalizace“ státní správy. Dojde k rozšíření projektu Czechpoint a s ním možností vyřídit více úředních věcí elektronicky a ihned. Naplánováno je rovněž doplnění cestovních pasů o otisky prstů tak, aby se fakticky zamezilo zneužití dokumentu a zvýšila bezpečnost cestování.

Vážený krajané, cením si našich dobrých vztahů a jsem vždy připraven vycházet Vám se svými kolegy vstříc.

S přáním všeho dobrého za tým Generálního konzulátu v Sydney

Váš

Vít Kolář

generální konzul

Pracovní sobota v únoru 2009

Generální konzulát České republiky v Sydney si dovoluje opakovaně oznámit, že z důvodu snahy pomoci těm z našich spoluobčanů, kteří bydlí ve větší vzdálenosti od Sydney a mají problémy s návštěvou našeho úřadu během pracovního týdne, byly zavedeny úřední hodiny i v některé vybrané soboty v měsíci. V měsíci únoru bude náš generální konzulát otevřen pro veřejnost v sobotu dne 7. února 2009 od 09:00 do 11:30 hod. Tyto soboty budou vždy s předstihem oznamovány na našich internetových stránkách.

Přerušování nabírání žádostí a vydávání cestovních pasů ČR

Od 1. dubna 2009 budou přijímány žádosti o vydání cestovních pasů s nosičem dat obsahujícím biometrické údaje o otiscích prstů.

V souvislosti se změnami, které jsou s tím spojeny, budou poslední žádosti o vydání současných biometrických cestovních dokladů, tj. bez otisku prstů, přijaty nejpozději dne 13. března 2009. Již vydané biometrické cestovní doklady budou předány žadatelům rovněž nejpozději dne 13.3.2009 a poté až od dne 1.4.2009.

Korespondenční forma hlasování je o krok blíže k schválení

Martina Stejskalová krajane.net 4. 12. 2008

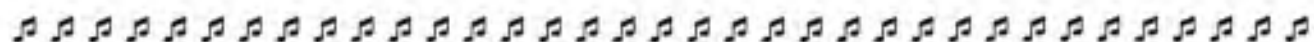
Novelu volebního zákona, kterou před nedávnem předložila ke schválení senátní komise pro krajany, ve středu podpořil ústavně-právní výbor Senátu. Návrh novely počítá s možností dopisové formy hlasování v parlamentních volbách pro české občany žijící v zahraničí.

Novela počítá s možností korespondenčního hlasování při volbách do Poslanecké sněmovny a nově také do Senátu.

Nyní mohou Češi volit v zahraničí pouze poslance a to osobně na velvyslanectví, senátory v současnosti mohou volit pouze v České republice.

V případě schválení novely volebního zákona by se v při volbách do sněmovny již nelosoval volební kraj, do kterého by zahraniční Češi náleželi, jejich hlasy by se započítávaly do volebního kraje nebo volebního obvodu dle místa trvalého bydliště. Pokud by volič neměl v Česku trvalý pobyt, mělo by se volebním obvodem Brno, kde je sídlo matriky pro zahraniční Čechy.

Navrhované hlasování poštou vychází z principu uplatňovaného v USA, Kanadě či Austrálii. Volič by dostal od zastupitelského úřadu volební materiály včetně kandidátek a tři obálky kvůli zajištění tajnosti hlasování. Do první obálky by volič vložil lístek s vybraným politickým seskupením. Pak by ji vsunul do druhé obálky i s čestným prohlášením, že hlasoval v souladu s ústavou osobně. Ve třetí obálce by ji pak poslal úřadu. Volební komisaři by tyto lístky smíchali s ostatními.

**Celebrate the joys of Easter on a classical note with Sylvia Virag and her friends
EUROPEAN EASTER CONCERT AT ST.ANDREW'S CATHEDRAL**

SATURDAY - 14th MARCH 2009 - 7 p.m.

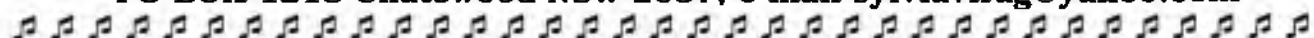
**Enjoy a beautiful selection of music by Mozart, Vivaldi, Dvořák, Verdi, Puccini,
Mascagni, Bizet, Gounod, Čajkovskij, Lehár and others...**

Performed by acclaimed European and Australian artists

Tickets \$30 - prepaid group of ten or more \$25 each

Proudly sponsored by Austrian Airlines

**For reservation ring 02 9415 4532, mobile 0403 113 145 Sylvia Virag
PO BOX 1218 Chatswood NSW 2057, e-mail sylviaavirag@yahoo.com**

Žalov.

Bratr **Jarda Zahradka**, šéfredaktor Věstníku, člen výboru a svého času i starosta Sokola Sydney zesnul 17. ledna. Smuteční projev bratra Bořka Šindlera při pohřebním obradu otiskujeme dole.

Sbohem, Jardo, sbohem

Bořek Šindler

Vážení přítomní, dámy a pánové, dobrá duše přítel Petr Čermák slíbil za mě zaskočít. Nevěřím si totiž. Nevěřím si, a jsem si jist, že by se mi zlomil při takovémto projevu hlas. Budeme tedy pospolu my všichni tři Věstníkáři. Jardu už mezi sebou nemáme a mít nebudeme. A přece bude s námi. On se ho ten sokolský Věstník jen tak nepustí. Jarda byl konečně jeho páteří a neopouští nás, jakoby se nějak nad tím Věstníkem vznášel.

Všichni víme, že smrt není tak zlá, že smrt je jen kus života těžkého. Ale umírání že je těžké, jak nám to kdysi prozradil Jiří Wolker. I Jardovo umírání bylo možná těžké, ale bylo rychlé a krátké. Jako by tu před chvíli ještě mezi námi byl a najednou jakoby zmizel. Však ho všichni dobře vidíme – brejličky, uvážlivý pohled, příjemný úsměv a oči nesklopené. Měl na světě lásek několik – tu svoji architekturu, Prahu, Sokol a věci kolem Sokola, ba řekl bych že i Věstník, ale dvě jeho nejvyšší lásky byli syn Saša a manželka Helenka, Helenka a Saša a nejspíše oni oba pohromadě, vedle sebe, vedle něho. Ty dvě bytosti, ty dvě lásky mu stály na tom podstavci nejvyšším. Možná hned těsně pod nimi lež ve výši velmi úctyhodné stála jeho rodná Praha. O té on Jarda věděl kdeco. O Praze se s Jardou dalo hovořit hodiny a hodiny a také se tak i hovořovalo. Hovořit s Jardou o Praze bylo čirým požítkem. Znal i ty nejzazší kouty, nejužší uličky, výklenky, podloubí, dvory a dvorky, sochy, sousoší tam i onde, v Praze byl vždycky doma, Prahou byl opředěn, ba i omámen. Hlavní pražskou třídou byl ovšem nejslavnější a nejpamátnější Jardův pražský boulevard – Spálená ulice a v ní snad znal každý kámen, i ty kameny nespálené. Z Prahy Jarda vlastně nikdy neodešel. Prahou procházel několik let v Africe, na Novém Zélandě, v Melbournu i v Sydney. Nosil si ji s sebou v nůši. Jistě ji s sebou nese i teď. Nejednou jsme v Sydney s Jardou Prahou procházeli. Prolézali. Hleděli jsme z lávky od Smetanova muzea k Hradčanům a poslouchali známý šum vltavského jezu. Rádi jsme se toulávali kolem Vyšehradu, kolem vyšehradských hradeb, pozastavili se před Slavínem a brouzdali se i zbytky starého Podskalí. Nu prostě Praha, stará Praha, se dovedla objevit na dlani. A když se k nám přidal i třetí syn Prahy, Petr Čermák, prolézali jsme Prahou a jejími zákoutími ve třech. A nikdy, absolutně nikdy jsme my tři spolu neměli tu nejmenší rozepři, ba ani rozepřínečku. Nějak jsme se dovedli kolem toho Věstníku naladit a hrálo nám to. Dnes už naše milé trio nehraje a nezahraje.

Jarda byl ale svými kořeny doma i v Rychnově nad Kněžnou. Tam býval jeho děda hospodským a i tam se Jarda časem zatoulával a dovedl se hrdě jako rodák dívat i na Kralický Sněžník. A rád se toulával i Paříží. Tam se jako mistr krejčovský doučoval i jeho tatínek jako mladý chlapec a tam žil i Jardův strýc a ten byl svého času i starostou pařížského Sokola. Tedy měl Jarda domovů několik i mimo svoji milou Oyster Bay v Sydney. Ale když si tak představuji jak klepe Jaroušek na bránu svatého Petra slyším docela jasně, že na Petrovu otázku Kdo ty vlastně jsi, milá duše? Jarda zvučně bez zamyšlení odpovídá – Jsem Čech a tam v Čechách je můj domov. Dlouho mě hostila i Austrálie, svatý Petře, ale jen hostila. Doma jsem v Čechách a v Praze. Tak jasně to milí přítomní slyším, tak jasně mi to doléhá do ucha. Nu pravda, zemřel nám Čech Jarda a do Čech pošle Helenka i urnu s Jardovým popelem.

Inženýr architekt Jaroslav Zahradka byl také člověkem vybraného vkusu a stačí se jen porozhlédnout po jeho domě a kolem jeho domu, to všechno ti manželé Zahradkovi vykouzlili jakoby čarovným proutkem – ale on to čarovný proutek nebyl. Byl to

um a vkus a pile obou manželů a ti dovedli do svého domova zasadit i Helenčinu La Bohème, Helencin salon, Helencinu pracovnu kde šlechtí dámy všech věků, nálad a proporcí. Nu prostě dostat do vínku vkus se nevydají jen tak kdekomu.

Dnes se ale, chlapče Jardo, Jarko, Jaroušku, dnes se ale s Tebou všichni loučíme. Scházet nám budeš, to sám dobře víš. Budeme chodit, rozhlížet se a ptát se – kde ten Jarda je? Vždyť tu ještě před chvílíčkou vlastně mezi námi byl. Byl a není a odešel nám na věčnost ku svému Stvořiteli. Nu a právě tady, nebýt přítele Petra bych se byl určitě zaškobrtal. Právě tady, kdybych to až sem vůbec nějak i dotáhnul... Jardo, Jarko náš milý, Jaroušku, loučíme se s Tebou, loučíme... Budiž Ti Pán Bůh milostiv. Nazdar.

A OD EMERITNÍHO GENERÁLNÍHO KONZULA ČESKÉ REPUBLIKY V SYDNEY

Milý Jiří, Petře, Ray a všichni Sokolové,

je nám moc líto úmrtí Jardy Zahradky. Je to jako včera, kdy jsme se naposledy viděli a užívali si jeho osobitého humoru a radosti ze života.

Prosím vyřídte jeho paní, rodině a všem jeho přátelům naši hlubokou soustrast.

Navždy zůstane v našich myslích spojený se vším hezkým co jsme u Vás v Sokole prožili. S úctou

Jaroslav a Magdaléna Dolečkovi

Sbírka na sochu T. G. Masaryka v Lánech

M. Krupička krajane.net 11. 12.2008

Muzeum TGM v Lánech se obrací na všechny vlastence doma i v zahraničí s výzvou, aby přispěli na vybudování jezdecké sochy prvního československého prezidenta. Stát by měla před budovou muzea v Lánech.

Myšlenka na vybudování jezdecké sochy T. G. Masaryka vznikla už za první republiky. Vzniklo i několik sbírek. Bohužel válka a nástup komunismu těmto snahám zabránily. K původní myšlence se v roce 90. výročí vzniku Československa vrátilo Muzeum TGM v Lánech, které je součástí Muzea v Rakovníku

Lány jsou s postavou TGM úzce spjaty. Československý stát zakoupil lánský zámek a panství od Fürstenberků v roce 1921 pro reprezentační účely hlavy státu. T.G. Masaryk používal zámek jako své letní sídlo a velmi si jej oblíbil. Po abdikaci v roce 1935 zde žil trvale až do své smrti 14. září 1937. Se svou rodinou je pochován na místním hřbitově. Zahrada lánského zámku je pro veřejnost otevřena od dubna do října, zámek je otevřen jen při mimořádných příležitostech.

Finanční příspěvky můžete posílat na účet u ČSOB 214348774 / 0300.

*Nezapomeňte, že Valná hromada Sokola
Sydney bude v neděli 29. března 2009
ve 14.00 hodin*

KINO PONREPO – SOKOLSKÝ NÁRODNÍ DŮM SYDNEY

Představení se obvykle konají každou třetí neděli v měsíci v sokolském Národním domě v prvním patře 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest v 14.00 hodin.

Neděle 15/2/2009 v 14.00 hodin:

CAUSA KRÁLÍK

Známý pražský advokát JUDr. Oldřich Lukášek má byt s výhledem na Vltavu, a přátele v pražské kavárně Slavie. Přesto uposlechne svého lékaře, aby se přestěhoval z Prahy na venkov. Jeho novým působištěm se tak stává malé městečko Mezihoří a prvním případem stará venkovská babička Márová, které synovec dluží sedm a půl tisíce korun a odmítá je vrátit. Jako odměnu za pomoc obdaruje vděčná babička Lukáška králíkem. Přestože je brzy zavalen dalšími případy, od vykradače aut Pastyřika až po žárlivce Vránu, který v hádce bodl svou družku, jeho hlavním zájmem zůstává causa králík, tedy babička Márová... Režie: Jaromil Jireš. Hrají: Marie Brožová, Miloš Kopecký, Jaroslav Satoranský, Martin Růžek, Zlata Adamovská, Alena Vránová, Pavel Zedníček, Karel Augusta, Soběslav Sejk, Miroslav Plzák a jiní.

Před hlavním filmem bude promítnut krátký dokumentární film **SMRT JANA MASARYKA** který předkládá a hodnotí různé verze této události na základě dostupných důkazů.

Neděle 15/3/2009 v 14.00 hodin:

LÉTO S KOVBOJEM

Hlavními postavami je mladá psycholožka Doubravka a vesnický mladík Honza Macháček. On je traktorista, který při ztřeštěné sázce dočasně přišel o řidičský průkaz, takže teď pase družstevní stádo krav, ona je na chatě se svým chlapcem Bobou, který nepříliš úspěšně studuje medicínu a právě se připravuje na opravné zkoušky. Honzova bezprostřednost, optimismus a přístup k životu i práci ostře kontrastuje se sobeckým, slabošským a nevyrovnaným Bobou a Doubravka si stále víc uvědomuje, že její cit k Bobovi zmizel a doopravdy má vlastně ráda Honzu. Otázkou je, jak se na takovou partii bude dívat její poněkud konzervativní rodina... Režie: Ivo Novák. Hrají: Daniela Kolářová, Jaromír Hanzlík, Oldřich Vizner, Marie Rosůlková, Dana Medřická, Libuše Švormová, Bohuš Záhorský, Květa Fialová, Slávka Budínová, Jiří Pleskot, Josef Somr a jiní.

*****

SOBOTNÍ VOLEJBAL-SATURDAY VOLLEYBALL
JAN 24; FEB 7 & 21; MAR 7 & 21; APR 4 & 18;
MAY 2, 16 & 30; JUN 13 & 27

*****

Praví Češi byli v Sokole, říká Georges Svanda z Paříže

Milena Štráfěldová krajane.net 8.12.2008

Rodiče Georgese Svandy pocházeli z Československa, poznali se ale v pařížském módním salonu slavné Coco Chanel. Georges od dětství chodil do tamního Sokola a dnes je jeho místopředsedou. V Paříži s ním pro krajanskou rubriku natáčela Milena Štráfěldová.

21. června letošního roku zpívali Pařížané v ulicích dlouho do noci. Slavili tak nejdelší den roku. Stovky se jich sešly i v uličkách čtvrti Saint Germain des Prés. Dům č. 18 v Rue Bonaparte tu má slavnou historii - francouzská vláda ho už v roce 1916 věnovala Československé národní radě. Dnes tu sídlí český konzulát i České centrum, dříve se tu však scházeli čeští krajané žijící v Paříži:

"Já jsem sem přišel, když mi bylo asi pět let. Už si to ale tak nepamatuji. Tady byla česká škola a my jsme sem šli na snídani," vyprávěl mi v dnešním Českém centru místopředseda pařížského Sokola Georges Svanda.

"Jelikož bylo po válce a v Paříži (byl nedostatek), tak jsem tu byl každý čtvrtek."

Georges Svanda se narodil v Paříži ve stejném roce, kdy ji obsadili nacisté. Jeho rodiče sem však přišli z Československa už v polovině 20. let. Tehdy do Francie mířily celé vlaky českých a slovenských emigrantů, kteří chtěli najít ve Francii lepší živobytí:

"Maminka je z Prahy, otec z Moravy. Otec byl krejčí, maminka švadlenka a setkali se u Chanel. To se musí říct. Vzali se tu a jsme dva, starší bratr a já."

Krátce poté, co se Georges v r. 1940 narodil, utekla celá rodina před nacisty na jih Francie. Po návratu do Paříže musel tatínek na práci do Německa, na samém konci války však zahynul při bombardování. Maminka s oběma dětmi zůstala už natrvalo ve Francii. Pětiletého Georgese odvedla do Sokola:

"Maminka tam taky byla ve výboru. A když jsem byl starší, byly mezinárodní sokolské tábory, hlavně ve Švýcarsku a v Rakousku, tak jsem tam každý rok šel. Velká skupina šla do Sokola, protože ti praví Češi byli v Sokole."

Pařížský Sokol má velkou historii. Založili ho řemeslníci a také umělci, kteří přicházeli do Paříže v 80. a 90. letech 19. století. Setkávali se nejprve, tak jako jinde ve světě, v českých hostincích. První plzeňskou pivnici otevřel pan Makovský v Palais Royal. Noví přistěhovalci s sebou však přinášeli i myšlenky zakladatelů Sokola Tyrše a Fügnera. Ve Francii pro ně dokonce našli řadu příznivců, kteří je dále propagovali. Patřil k nim například předseda francouzské federace gymnastů architekt Joseph Sansboeuf. Třicet let po vzniku první sokolské jednoty v Čechách založili Češi Sokol i v Paříži.

"Bratři! Již v prvních dnech mého příchodu bylo mi jasno, že musíme v Paříži založit vlastní jednotu. Po-dařilo se nám to v roce 1892 a netrvalo dlouho, kdy mezi námi vítali jsme první vítězné družstvo sokolské..." napsal jeden ze zakladatelů Sokola Paříž František Jackl.

"Až do první světové války to je velká historie. A potom, když byla válka, tak Sokolové šli bojovat za Francii. Byli to první

legionáři, Francouzi je v té době ale nechtěli, jelikož Čechy, kteří tady v té době žili a pracovali, považovali za Rakušáky."

Sokolové vstupovali do první československé vojenské jednotky Nazdar, jejíž název byl ostatně odvozen od jejich sokolského pozdravu. Rota Nazdar prošla těmi nejtěžšími boji u Arrasu. V prvních třech letech války v ní sloužilo kolem šesti set mužů. Celá třetina z nich padla nebo byla propuštěna z armády pro trvalou invaliditu:

"Máme tady u nás ve Francii asi osm hřbitovů, ten hlavní je Targette u Arrasu. Sokolové tam chodí každý rok, tam jsou hlavně všichni Češi, co padli ve Francii."

Vratme se ale k Sokolu, do kterého chodil Georges Svanda po 2. světové válce. Sokol Paříž tehdy pořádal i slety:

"První slet byl v roce 1954. Mně bylo čtrnáct let. Bylo to pro mne něco nového. Kluci v mých letech poznali, co je Sokol. Viděli jsme, co je slet. Byl malý, pro nás to ale bylo hezké. A poslední slet byl také v Paříži, to je náhoda, v r. 1990."

Později už Sokolové z Paříže jezdili na slety do Prahy. Sokol Paříž však funguje dodnes. Má kolem dvou set členů, cvičí jich už ale jen málo:

"Je tu volejbalové družstvo, není silné, asi deset, dvanáct lidí. Jinak se ale už necvičí. Druhá generace (lidí), kteří mají styky s rodiči, kteří jsou Češi, do Sokola nechodí, nebo jen tu a tam. Mají ale jiný program, třeba školu a jiné."

Slavné jsou například každoroční bály Sokola, na které jezdí čeští krajané až ze Ženevy nebo z Vídně. Pravidelně se také setkávají na Sokolské louce:

"Je v Gournay sur Marne, asi dvacet, pětadvacet kilometrů od Paříže. Tam je (nějaká akce) čtyřikrát ročně. První je slavnost pro starší (členy), pak je otevření louky, jdeme k památníku těch, co tu padli. Pak míváme oběd, kam přijde každý, minule

nás bylo asi šedesát. A připravujeme i svátek sv. Václava, to je trošku větší (akce), abychom přitáhli i Čechy, kteří tady pracují. Ty nové."

Členové Sokola Paříž se každoročně scházejí i 28. října u Vítězného oblouku. Prvního listopadu se za se sokolským praporem vydávají na historický hřbitov Père Lachaise. Zde je památník českých a slovenských vojáků, kteří padli v letech 1. světové války. Samozřejmě mne zajímalo, zda podle George-se Svandy Sokol v Paříži přežije:

"Myslím, že pořád! Minule byl třeba volejbalový turnaj a tam bylo hodně mladých. Ta volejbalová skupina byla dost velká a silná. Sokol se neztratí, je to velký kapitál."

ČESKOSLOVENSKÁ
LEGIE VE FRANCII
1918 1938

As 2009 begins find inspiration with the lines below:

Winston Churchill failed sixth grade. He was subsequently defeated in every election for public office until he became Prime Minister at the age of 62. He later wrote, "Never give in, never give in, never, never, never, never - in nothing, great or small, large or petty - never give in except to convictions of honour and good sense. Never, Never, Never, Never give up." (his capitals, mind you)

Thomas Edison's teachers said he was "too stupid to learn anything." He was fired from his first two jobs for being "non-productive." As an inventor, Edison made 1,000 unsuccessful attempts at inventing the light bulb. When a reporter asked, "How did it feel to fail 1,000 times?" Edison replied, "I didn't fail 1,000 times. The light bulb was an invention with 1,000 steps."

"Our greatest glory is not in never falling but in rising every time we fall."
Confucius

Albert Einstein did not speak until he was 4-years-old and did not read until he was 7. His parents thought he was "sub-normal," and one of his teachers described him as "mentally slow, unsociable, and adrift forever in foolish dreams." He was expelled

from school and was refused admittance to the Zurich Polytechnic School. He did eventually learn to speak and read. Even to do a little math.

Michael Jordan was cut from his high school basketball team. Jordan once observed, "I've failed over and over again in my life. That is why I succeed."

After his first audition, **Sidney Poitier** was told by the casting director, "Why don't you stop wasting people's time and go out and become a dishwasher or something?" It was at that moment, recalls Poitier, that he decided to devote his life to acting.

After **Harrison Ford's** first performance as a hotel bellhop in the film *Dead Heat on a Merry-Go-Round*, the studio vice-president called him in to his office. "Sit down kid," the studio head said, "I want to tell you a story. The first time Tony Curtis was ever in a movie he delivered a bag of groceries. We took one look at him and knew he was a movie star." Ford replied, "I thought you were supposed to think that he was a grocery delivery boy." The vice president dismissed Ford with "You ain't got it kid , you ain't got it ... now get out of here."

"No matter how hard you work for success, if your thought is saturated with the fear of failure, it will kill your efforts, neutralize your endeavours and make success impossible."

Baudjuin

"Little minds are tamed and subdued by misfortune; but great minds rise above them."

Washington Irving

Leo Tolstoy flunked out of college. He was described as both "unable and unwilling to learn." No doubt a slow developer.

Let's end with **Woody Allen**: "I don't want to achieve immortality through my work. I want to achieve it through not dying. Eighty percent of success is showing up."

All the best!!

RULES OF LIFE

Bill Gates recently gave a speech at a High School about 11 things they did not and will not learn in school. He talks about how feel-good, politically correct teachings created a generation of kids with no concept of reality and how this concept set them up for failure in the real world.

Rule 1: Life is not fair - get used to it!

Rule 2: The world won't care about your self-esteem. The world will expect you to accomplish something BEFORE you feel good about yourself.

Rule 3: You will NOT make \$60,000 a year right out of high school. You won't be a vice-president with a car phone until you earn both.

Rule 4: If you think your teacher is tough, wait till you get a boss.

Rule 5: Flipping burgers is not beneath your dignity. Your Grandparents had a different word for burger flipping: they called it opportunity.

Rule 6: If you mess up, it's not your parents' fault, so don't whine about your mistakes, learn from them.

Rule 7: Before you were born, your parents weren't as boring as they are now. They got that way from paying your bills, cleaning your clothes and listening to you talk about how cool you thought you were. So before you save the rain forest from the parasites of your parent's generation, try delousing the closet in your own room.

Rule 8: Your school may have done away with winners and losers, but life HAS NOT. In some schools, they have abolished failing grades and they'll give you as MANY TIMES as you want to get the right answer. This doesn't bear the slightest resemblance to ANYTHING in real life.

Rule 9: Life is not divided into semesters. You don't get summers off and very few employers are interested in helping you FIND YOURSELF. Do that on your own time.

Rule 10: Television is NOT real life. In real life people actually have to leave the coffee shop and go to jobs.

Rule 11: Be nice to nerds. Chances are you'll end up working for one.

ZAČ NÁS ASI TEN GORBAČEV TEHDY ODPRODAL? Dáša Ptáčková

Jistě ne za málo. Tedy nás Československo, Východní Německo a ostatní vasaly Kremlu poplatné. A jakoupak cenu potom asi zaplatili sameťáci, respektive jaká cena byla vyplacena československým bolševikům za předání opraty? Naše mladé doma to dnes ještě zřejmě nijak příliš nezajímá, ale jednou je to jistě zajímat bude a naše starší ročníky to zajímat nikdy nepřestalo. Inu, inscenovaný průvod studentů Prahou, inscenované umsmrcení jednoho z nich později prokázané jako fraška, zacházení se soudruhy v bělounkých rukavičkách, plně zachované tučné pensičky, zachovaný právní řád z dob podanství Moskvě, zneuznání hrdinství bratří Mašínů, nehorázná „právní“ fikce o promlčitelnosti trestních činů, beztrestnost očividných spolupachatelů na justičních vraždách v padesátých letech a tak podobně – to byly a stále jsou velké otazníky. Nelze pochybovat, že tyto i jiné otázky budou znovu a znovu kladeny. Dnes ještě žijí současníci, zítra již jejich paměť citelně oslábne a pozitíří už tu nebudou a historikové se budou dlouho a možná marně pít po skutečnostech, které mohly být a nebyly včas osvětleny.

V minulém čísle Věstníku byla uveřejněna podnětná úvaha Vlastimila Podrackého pod titulem Výstřel z Aurory a bělogvardějci v Přerově. Autor se v ní zabývá v souvislosti s případem neoprávněně pronásledovaného občana Vladimíra Hučina příčinami dnešní situace v České republice, kde dnes panuje všeobecná demoralisace, korupce, kde skoro dvacet let po převratu je většina podniků v zahraničních rukách, kde „nebezpečí komunistických pohrobků neminulo, naopak se zdá, že se stále zvyšuje“, a kde „bývalí komunisté jsou nebezpeční svojí morálkou a napojením na jiné, ještě nebezpečnější subjekty... jsou vydíratelní, jsou korumpovatelní.“ Podracký srovnává tuto situaci s výstřelem z Aurory, kterým nebyla nastolena vláda komunistů ale kterým začala v Rusku občanská válka. Hučín byl totiž po léta v České republice sameťáky vláčen po soudech a diskreditován jen proto, že kladl otázky, které klást neměl.

Ještě tak kolem vánoc roku 1989 panovalo v naší republice nadšení z odstranění již nesnesitelného režimu. Lidé byli především rádi, že dotud všemocná Moskva již nevládne Hradčanům, že budou vypsány svobodné volby, že došlo k znatelnému uvolnění hospodářských poměrů, a Václav Havel se svým chartistickým a disidentským okolím se utápěl v růžových vidinách zidealizované budoucnosti. Věděl či nevěděl za jakých podmínek soudruzi svolili k předání moci? Znal podmínky bolševické „kapitulace“? Bylo jeho tehdy jím propagované heslo „Nejsme jako oni“ domyšleno do důsledků? Bylo jeho přijímání rad z řad kompromitovaných právníků o zachování zřejmě vadného právního řádu pouhou nedomyšleností naivního nadšence? Toto všechno jsou dosud nezodpověděné otázky a jsou to otázky, které dnes – zatím – česká média v podstatě ignorují, dokonce i potlačují. Kurs koruny stoupá, budují se po Praze velkoprodejny, hlasy „zrádných emigrantů“ byly prakticky umlčeny. A hvězdy mlčí.

Václav Havel a jeho sametové, sameťácké okolí si nepřálo slyšet hlasy informovaných exulantů a exil si sameťáci drží od těla dodnes. Dotěrné kladení otázek se podařilo zneutralisovat, odstavit na vedlejší kolej. Podivuhodné na té celé věci ovšem zůstává to, že podobnými procesy „zapomínání“ trpí i kdejaký jiný kdysi satelitní stát. Zatímco dodnes, mnohem déle než půl století po skončení války, se dále konají honby na bývalé nacistické zloduchy, nad komunistickým papalášstvím jakoby se byla hladina uzavřela. Prakticky nikdo nikde nebyl za nic potrestán. Vyložení zločinci se volně pohybují mezi bývalými oběťmi. Kde jsou seznamy příslušníků lidových milic? Kde jsou seznamy členů komunistické strany, nebo alespoň seznamy nomenklaturníků? Jakýsi Cibulka před několika lety uveřejnil – jemu podstrčené – seznamy údajných kolaborantů se Státní bezpečností, ale nenapadlo ho uveřejnit seznamy samotných příslušníků StB. Všechno jakoby napovídalo tomu, že Gorbačev kdysi sice slíbil ustoupit bez boje, ale ustoupit jen za jistých podmínek. Jednou z nich prostě musela být záruka beztrestnosti komunistických pohlavárů. Západ takovou podmínku zřejmě přijal a přijal asi s radostí – však bude zachován mír, pušky si můžeme strčit opět za klobouk a ti vasalové Kremlu ať jsou rádi, že jsou vůbec rádi. A my je tomu novému vedení hospodaření naučíme a sem tam si i něco strčíme do kapsy. A bylo to.

Něco podobného muselo probíhat i v Praze. A bylo by zázrakem, aby o tom Václav Havel nebyl věděl. Tak vznikla potom Havlem samotným bédovaná „blbá nálada“ a tak se rozmohl mezi prostými občany ten morální marast, tak odlišný od nálad, kdy první Československá republika prožívala devatenáctý rok své existence.

LETEM SVĚTEM

Není všechno zlato co se třpytí, to všichni dobře víme a známe. Ani oblévání světa není bez neštězí. Naštěstí obléváme jen svět český – a věřte nevěřte, dnes už se dá ten český svět obléhat bez újmy na životě, i když to není svět vždycky rajsky svůdný. Nuže, opět tedy nastartujeme...

Krajanský list, měsíčník, ve svém listopadovém čísle článek podepsaný britským jménem Phillip Cooper přináší, v angličtině, pod titulkem „An Aussie's view of the Czech national day“, a to v Brisbane, za přítomnosti pana velvyslance Juraje Chmiela, zprávu o oslavě českého národního svátku. Zdá se, že byla zazpívána hymna česká i hymna slovenská. Reportér této slavnostní události, onen Phillip Cooper, se zhostil svého úkolu v angličtině a budiž mu veškerá čest, i když začíná slovy „The day for Sylva and I began...“, přeloženo do češtiny by to znělo „Den pro Sylvu a já započal...“ tedy nikoli The day for Sylva and me began – Den pro Sylvu a mne započal, leč Australané se nevyznají ani ve vlastních pádech. To je ale maličkost. I jinak je v Krajanském listě hodně anglického textu, hlavně však, že to členové klubu mohou rozluštit. Nicméně zkazka Strašidlo ve mlýně je uvedena v řeči české. Dvojazyčnost se stává nevyhnutelností, a to je prostě holá skutečnost.

Jenom ještě ve zpětném zrcátku rychlý pohled na srpnový **novýPolygon**. Ve svém Glosáři přináší Milena Štráfěldová výsledek svého rozhovoru s Věrou Sosnarovou, někdejší zajatkyň v severosibiřském gulagu. Otec ruský legionář, maminka Ruska s československým občanstvím. Matka s dvěma dcerkami hned sedmého května 1945 v Brně zatčena na udání Čecha, kolaboranta s Němci, a všechny tři deportovány na Sibiř. Cesta trvala tři měsíce, vězňové sami byli nuceni spravovat ve válce poškozenou trať. Opakovaná znásilňování všech žen, Věra Sosnarová tehdy čtrnáctiletá. Matka podlehla útrapám, avšak obě děti ponechány v gulagu. Znásilňování a jiné útrapy nepřestávaly. Až v roce 1964 při náhodném setkání na Sibiři s moravskými jezeďáky se počal její návrat domů – a hvězdy mlčely a v mlčení setrvaly až do roku 1995 kdy paní Sosnarová svá tajemství vyjevila, alespoň některá z nich – některá z nich prý neprozradí nikdy... - Ani v říjnovém čísle nechybějí ani Příběhy české justice Milana Hulika. Ota Ulč si bere na paškál nechvalně známého Zdeňka Jičínského a jeho podivuhodnosti v sameťáckém zákonodárství, na jehož doporučení Václav Havel nepředloženě dopustil přežití bolševických norem, včetně zástěrek o promlčení justičních vražd. - Právětak novýPolygon říjnový se čte jako pohádka. Jako exilová pohádka, nebo spíše pohádka poexilová. Dopisovatelé jakoby nám hráli do noty, člověk se cítí být na jejich vlnových délkách. Říjnové číslo nepostrádá ani příspěvky našich Australanů, Stanislava Bertona, Miloše Ondráška, Stanislava Moce. Fejeton Stanislava Moce o konfiskaci sušených hub na australském letišti mi živě připomněl podobnou houbovou episodku jedné z mých dcer, která si vezla jako poklad pytlík hub s babičkou v lese doma nasbíraných a pečlivě usušených – i ty skončily na sydneynském letišti v koši komisního úředníka. Nu cožpak sušené houby, to říjnové číslo se čte prostě jedním dechem od A až do Z a škoda, že nelze o všech těch dobrotách referovat. Několik perliček ale jaksi není možno jen tak přejít. Tak třeba dojmy Milana Hulika z amerického hrbitova v Normandii v Colleville sur Mer, kde odpočívá tisíce amerických chlapců, kteří přišli osvobodit Evropu - tedy i zemi zarytých českých odpůrců amerických radarů v Brdech... A pero Luďka Frýborta jakoby se máčelo do zlatého inkoustu. Zejména když se zabývá hrozbou pádu západní civilizace, o němž někteří z nás hovoří a uvažují, jakoby se nás ani netýkal. „Ujišťuji, že se vás týkat bude, a strašlivě. Nelze totiž povýšeně kárat a nenést zodpovědnost za následky ...Ledaže, jak dějiny dosvědčují, bývá zodpovědnost za nicnedělání tíživější a následky krutější. Blázní se však neučí z dějin, nýbrž z pádů na svůj samolibý nos. Doufejme, že jej Západ přežije i tentokrát, i když tak zcela o tom přesvědčen nejsem...“ A také toto: „...Ať byl Sadam Hussejn jak chtěl vražedný, sadistický, blízkému i širokému okolí nebezpečný šílenec, ne on, ale G.W.Bush se stal celému světu předmětem opovržení a výsměchu. On, kdepak bagdadský řezník, odchází do dějin jako nesvědomitý dobrodruh, agresor a válečný štváč. Kdekdo si na něm brousí svlj kritický ostrovtip, kdekdo ví, co by na jeho místě neudělal. Co by udělal, o tom prozíravě nemluví. Asi nic... Bush, podobně jako před ním válečný štváč Churchill...“ - Z téhož časopisu jsem vyčetl, že když se v jisté české anketě mladých dotazovali co si pamatují z doby komunismu, jeden dotázaný odpověděl něco v tom smyslu, že byly „dlouhý fronty na banány“ - a potom mi bude někdo povídat, že Češi nedovedou Evropu poučit jak se vystříhat komunistické metly. - Ale teď musíme obrátit list.

Se svým **Českým kalendářem** na rok 2009 udělala Eva Strížovská celkem terno. Bedlivý čtenář tam najde kde co, pro oči a uši toho i onoho. Křížovky, statě a pojednání o tom i onom, dějepisné fejetony, vzpomínání na postavy z české minulosti, biografie, dokonce z Chorvatska i Zamyšlení nad češtinou a samozřejmě i celou řadu receptů a návodů na ty nejrůznější pokroutky. Máte chuť na grilovaného pstruha s pomerančovou polévkou? Na šklubánky s mákem? Na Brokolici v bešamelu? Ale nedejte si ujít bramborovou polévku s klouzkou, smetanou a majoránkou – pokud ovšem máte residenci v zemi, kde se ke klouzkám dostanete. Nelze dobře na několika rádečkách postihnout celý obsah tohoto literárního díla roku 2009, bohužel je možno dotknout se jen několika věcíček. Jana Volfová se například zabývá životem a prací vědce Jáchyma Barrande a dotýká se i směle domněnky, že maminka básníka Jana Nerudy nebyla asi jen pouhou posluhovačkou v domácnosti geologa, po němž Praha pojmenovala jistý jižní útes čnicí nad Vltavou. Taktéž z pera Jany Volfové je klípek – byť pravdou pravdoucí podložený – o dvou Annách v životě našeho Otce vlasti. Naleznete i podrobnůstky ze života Adíny Mandlové a Oldřicha Nového a povídání Marty Fialkové vás přenesou do Lesního království nad Berounkou. Jak již uvedeno, Kalendář Evy Strížovské je dílem rozložitým a těch našich několik vět se jim ani zdaleka neprobere. Víte ale, co mne, třiaosmdesátiníka z Austrálie, zcela zvláště zaujalo? Dvě staré známé básně. Ta úvodní Nerudova „Domove, domove, drahý a jediný...“ a potom i Sládkovy „Velké, širé, rodné lány...“. Snad proto, že to je dnes tak daleko, tak daleko...

Západoaustralský **Klokan** předpokládá, že český svět o něm samozřejmě ví, že na světlo světa přichází v Cavershamu a že Caversham asi bude někde kolem Perthu, ne-li přímo v Perthu samém. V jeho listopadovém čísle se dočítáme, mimo jiné, že baklažán, avokádo a hruška jsou „zaměřené“ na zdraví a funkci dělohy a děložního hrdla. A že arašidy mají velký účinek na semeníky a sexuální libido. To všechno pod titulkem „Fakt zajímavé“ – ne, není to překlep, nejsou to Fakta zajímavé, je to Fakt zajímavé. Tedy fakt ne jako jméno podstatné, alebrž jako jméno přídavné. Ale dočítáme se v Klokanu i o životě a úmrtí herce Josefa Kemra. – Lednové vydání má prominentní vzpomínku na smrt Jana Palacha v lednu roku 1969.

Člověk by hrozně rád napsal celou řadu pochvalných komentářů o našich sydney-ských **Novinách** – ale pak mu tam najednou padne do oka titulek jistého článku hlásající „Putin: pověsím Saakašviliho za koule“. Ten titulek tedy padne do oka, člověk se otrese a přejde mu chuť. Veškerá chuť... Nu dobře, lidovost. Lidovost sem, lidovost tam, ale jsou snad jisté meze, které si slušný časopis uložit musí a pokud si je neuloží, není slušným časopisem a o neslušném časopise raději nehovořit, nepsat, nezmiňovat se. – Ve vánočním čísle má však na první stránce velmi rozumný článek Marcela Čechová o tak zvaném globálním oteplování, poukazuje na to, jak i v minulosti docházelo k přechodnému oteplování a také na to, jak zelenorudí politikové budou chtít onu oteplovací teorii nafouknout, uvalit zbytečné daně a tak vydělávat na vzniklé panice. Článek uzavírá konstatováním, že český prezident Václav Klaus bude mít asi se svým odmítáním globalisačního strašáka pravdu.

Vídeňské svobodné listy z minulého listopadu obsahují zajímavou informaci, že totiž významný evropský malíř Kokoschka měl jako uprchlík před nacisty - právě tak jako třeba i spisovatel Thomas Mann - československé občanství, a to od roku 1935 do roku 1947. Byl také po otci matně českého původu. Jak toto listopadové číslo tak potom číslo prosincové je opět bohatě ilustrováno a obě čísla překypují pozvánkami na čaje, dýchánky a i jiná posezení středoevropského formátu. Darmo doufat.

Vrtule jakoby ochabovala a měl bych snad raději už přistát, ale nějak mi to nedá a cítím se skoro povinen nezakončit tento let bez opakování slov Ludka Frýborta z říjnového Polygonu, kde v úvaze o odvážném portugalském mořeplavci Magellanovi uvádí toto: „...Nestydme se ukázat na to, čím je naše civilizace vyjímečná – svým tvůrčím nepokojem, svou touhou vyplout k pevninám, jež dosud neobjevyeny leží za obzorem. Pro tyto vlastnosti se západní civilizace stala vůdčí silou světa, což není důvod k omluvám, nýbrž k hrdosti. Neměli bychom je v sobě utloukat, spíš se pokusme v sobě znovu vzbudit onu směs pokory s odvahou, jejíž upomínkou je zapomenutý pomník na lisabonském nábřeží. Bude nám ji třeba, nám i světu, jenž hostí všelijaké civilizace, ale za západní, vyhasne-li, nenajde náhradu...“ To další komentář nepotřebuje.

Nu a teprve po onom přesvědčivém citátu oblíbeného autora se osměluji nalétnout na bezpečnou přistávací plochu. Z pilotní kabiny tedy vychází a po letišti se rozhlíží Bořek Šindler.

ZNOVU A ZNOVU TY DOTĚRNÉ OTAZNÍKY Stepán Skřivánek

Redakce Věstníku mě možná pošle k nejbližšímu šípku, ale přesto bych se rád znovu dotknul těch nezodpověděných českých otazníků. Zdá se sice, že dnešní mladá generace Čechů neprojevuje zvláštní zájem o to dovědět se, proč jejich dědové a otcové udržují úzkostlivě pod pokličkou to, co se už dávno mělo prosvítit, provětrat a vysvětlit, ale jednou nepochybně nadejde doba, kdy mladí zvědavci se budou ptát. Snad si jejich dědové a otcové právě přejí, aby oni sami už tu nebyli, až se takové otázky začnou sypat, aby pak synům a vnukům nemuseli ukazovat své rozpaky.

Po onom neblahém únoru v roce 1948 se Československo proměnilo na bezprávní stát vystavený kvůli bolševických aparátčiků. Československo se stalo sférou bezostyšné diktatury, diktatury proletariátu. Přesto i po té tak zvané sametové revoluci česká media, prolezlá normalizačními kolaboranty, nepřestávala ukazovat spíše znovu a znovu na srpen 1968, tedy na sovětskou invasi jako na původ vši špatnosti. O ničemnostech napáchaných počátkem padesátých let jakoby osamětovaní soudruzi nechtěli nic vědět. Akčních výborů provádějících dalekosáhlé čistky jako nástrojů moci komunistické strany jako by vůbec nebylo. Závodních a později lidových milicí a milicionářů s puškami na ramenou a zasévajících strach mezi prostými občany jako by také vůbec nebylo – lidové milice se jakoby rozplynuly mezi prostý lid, jejich náčelníci jakoby někam zmizeli, prostě se rozutekli, rozprchli. Být vůdcem lidové milice, to jest zastávat neústavní funkci jednoho z hlavních bojůvkářů jakoby bylo houskou na krámě a drobtý jakoby se daly smést pod koberec. Gottwaldem pětadvacátého února 1948 na prezidentovi vydupaná násilnická vláda jakoby byla schválena demokratickým parlamentem.

Byl jsem členem komunistické strany – nu a co? Byl jsem vedoucím komunistické strany tam a tam – nu a co? Byl jsem bachařem v uranových dolech na Bitize, kde pracovali političtí vězni, byl jsem bachařem v Leopoldově, na Mirově – nu a co? Pracoval jsem jako kádrovák ve vysočanské Kolbence – nu a co? Byl jsem velitelem StB a vyslychal vězně – nu a co? Byl jsem ministrem v komunistické vládě, soudcem nejvyššího soudu a odsuzoval jsem neviné lidi k dlouhodobým trestům, někdy i k smrti – nu a co? Všichni tito darebáci se schovávají za záclonu vzorně pro ně zpíchnutou Václavem Havlem a jeho svatouškovským heslem – však my, sameťáci, my nejsme jako oni, nebudeme je přivádět k zodpovědnosti, to by se neslušelo. Kromě toho mně, prezidentovi, odborníci na slovo vzati poradili přijmout bolševický právní řád a takévé zvrhlíky, kteří ten řád porušovali jako třeba takoví bratři Mašinové, takévé zvrhlíky a jiné zrádné emigranty prostě nešanovat. Honem tedy košťata, draží spoluobčané, ať je tu čisto.

Povězte, milí čtenáři, je to vůbec k uvěření? Mávnout prostě rukou a sametit dál? Kdo jednou vysvětlí beztrestnost bolševiků za systematické usmrcování stamilionů lidských bytostí – v Rusku, na Ukrajině, v Číně, ve Vietnamu, v Kamodži a jinde – proti nimž je počet židovských obětí utracených Němci pouhým zlomečkem... Ale upokojte svoje svědomí průpovídkou, že my jako oni nejsme. Vážně. Nejsme a dost.

*Nezapomeňte, že Valná hromada Sokola
Sydney bude v neděli 29. března 2009
ve 14.00 hodin*

Rampouch ani pampeliška deťom jazyk nelámu

Luboslava Štofková, Pravda 28. októbra 2008

Čo znamená "mám žízeň jak velbloud"? "Som smädný ako ťava," odpovedá pohotovo deväťročný Dominik Veselka. Bez mihnutia oka z rukáva vysúka aj ďalšie slová. Rampouch (cencúľ), pampeliška (púpava), čáp (bocian)...

Sára Stupková z bratislavskej Základnej školy Alexandra Dubčeka listuje vo štvrtáčkej učebnici vlastivedy, kde je o vzniku Československa len pár viet.

Foto: Ľuboš Pílc, Pravda

Štvrtáci na Základnej škole Alexandra Dubčeka v Bratislave sa včera s cudzou rečou od susedov popasovali na výbornú. A to napriek tomu, že keď sa delilo Československo, neboli ešte na svete. Ich dvornou učebnicou češtiny sú totiž filmy a rozprávky. O tom, že dnes je 90. výročie vzniku spoločného štátu, však ani netušili. Príslušné učivo preberajú až - v novembri.

Sára Stupková listuje v učebnici vlastivedy. Strana 38, téma vznik republiky. "Po skončení prvej svetovej vojny vznikli nové štáty. Jedným z nich bola aj Československá republika. O jej vznik sa zaslúžil aj Slovak Milan Rastislav Štefánik," píše sa v u-

čebnici. Spoločný štát sa na strane spomína len okrajovo. Žiaci si musia vystačiť s niekoľkými riadkami.

"Keď bolo Československo, mali sme československé koruny aj zmiešanú reč," vysvetľuje Sára. Oba západoslovenské jazyky sú si veľmi podobné. I keď v niektorých prípadoch môžu poriadne pomotať hlavu. Napríklad nie je chudý u nás ako chudý (chudobný) v Čechách. Ani sloveso topiť nemá s českým topit (kúriť) nič spoločné. "Som zvyknutý na české televízne stanice," hovorí Marek Balažovič. "Majú zábavnejšie slová ako v slovenčine a lepšie sa to počúva." Jeho spolužiaci svorne prítakávajú a vymenúvajú programy, ktoré sledovali cez víkend.

Po malom prieskume sa predsa našlo slovo, ktoré poznali len vyvolení. Tchýně. "Nie je to slúžka?" hádajú deti. "Ale nie, svokra! Příšerná tchýně vystupuje v mnohých filmoch," smejú sa žiaci zo 4. A.

Laure Podhradskej sa však nepáči, že kým ona sa so svojou rodinou v Čechách bez problémov dohovoria, jej bratranec ju vôbec nerozumie. "Nechápe, čo sa ho pýtam. Keď k nim prídem na návštevu, musím sa s ním rozprávať iba po česky," čuduje sa Laura. Možno to bude tým, že u susedov pozerajú dokonca aj Jakubiskovu Perinbabu s českým dabingom.

Učiteľka Marcela Chovancová z českej Svobodnej chebskej školy uznáva, že tamojším žiakom slovenčina už veľa nehovorí. "Staršie deti na druhom stupni ešte čo-to porozumejú, ak sa na ne niektoré výrazy nalepili. Ale mladší žiaci nemajú o vašom jazyku ani poňatia," zhodnotila Chovancová. "Kým sa ešte u nás vysielali správy alebo niektoré relácie v slovenčine, bolo to v poriadku. Ale dnes je všetko v češtine. Je to škoda," dodala učiteľka 1. stupňa.

*****

SOBOTNÍ VOLEJBAL-SATURDAY VOLLEYBALL

JAN 24; FEB 7 & 21; MAR 7 & 21; APR 4 & 18;

MAY 2, 16 & 30; JUN 13 & 27

*****

Blanka Svobodová: Když "doma" bylo v Austrálii

Milena Štráfěldová radio.cz 1-11-2008

Blanka Svobodová

"Austrálie byla vždycky ve mně, uvnitř. Byl to velký sen, který jsem si chtěla naplnit. Asi proto, že je to tak daleko, opravdu na druhé straně světa."

O Blance se dá bez nadsázky říct, že má dobrodružnou povahu. Absolvovala Obchodně podnikatelskou fakultu Slezské univerzity v Karviné, pracovala ale i jako au-pair v Belgii, cestovala po Spojených státech a provázela české turisty po Azurovém pobřeží. Jako účetní v arabské firmě také počítala velbloudy v Tunisku a beduini na Saahaře jí prý říkali "barka", tedy "ta, která nosí štěstí". Do australské Sydney se vypravila stu-

"Austrálie byla vždycky ve mně, uvnitř. Byl to velký sen, který jsem si chtěla naplnit. Asi proto, že je to tak daleko, opravdu na druhé straně světa."

dobu, zvláště pak kvalifikovanou práci. Do Austrálie, mezi Australany přijede Čech z druhého konce světa a tvrdí jim, že něco umí, že něco dokázal. Nicméně oni pokaždé chtějí místní australské reference. Takže já jsem začínala opravdu s jakoukoli prací, jako servírka v restauraci, uklízela jsem v hotelu, pak jsem se dostala do firmy informační technologie na ukládání dat, pak jsem skončila v cestovní kanceláři a nakonec na letišti. To byla v podstatě moje vysněná práce, kde jsem pracovala až do konce. Opravdu to ale není tak jednoduché a člověk si musí leccím projít, než

si tam vybuduje tu svou malou australskou kariéru."

Díky tomu pak ale mohla projet opravdu velký kus země:

"Chybí mi ještě ostrov Tasmánie a potom také cesta mezi západní Austrálií, Perthem, a jihoaustralským Adeleide. Jinak jsem vlastně zvládla takové kolečko kolem Austrálie."

"Něco jiného je život v Sydney a něco úplně jiného je, když se dostanete do vnitrozemní Austrálie. Do té rudé krajiny, kde nepotkáte třeba během tisíce kilometrů ani živáčka. Asi je to nebezpečné, když vám dojde benzín, voda nebo když máte nějakou technickou poruchu s autem. To se může stát nebezpečné. Na druhou

"Austrálie byla vždycky ve mně, uvnitř. Byl to velký sen, který jsem si chtěla naplnit. Asi proto, že je to tak daleko, opravdu na druhé straně světa."

dovat cestovní ruch.

"Studium bylo velice zajímavé. Představte si třídu, kde máte spolužáky opravdu z celého světa. Když máte předměty, které se týkají mezinárodních zvyklostí, tak to je teprve zajímavé, když slyšíte různé národy z Asie, z jiných evropských zemí i místní Australany, jak porovnávají svou kulturu s jinou."

Jako jiní čeští studenti v Austrálii si i Blanka Svobodová musela najít práci:

"Sehnat svou první práci mi trvalo dlouhou

stranu já ale mám ráda jednoduchost přírody kolem. Tam je poušť, je tam klid. Napadají vás různé myšlenky, bilancujete svůj život, takže v tom je to krásné."

Připouští, že nebezpečné situace ji potkaly několikrát:

"Například jsme zažili nepříjemnou cestu národním parkem, kdy se rozpršelo a začaly na nás padat pijavice, které nás doslova žraly zaživa. Není to příjemný pocit, když máte do nohou až do výše stehem zakousnutých takových padesát pijavic, které se stávají většími a většími. Měli jsme technické problémy s autem, zůstali jsme stát v divočině skoro bez telefonického signálu, nevěděli jsme, co se bude dít. Nakonec kolem nějaká auta jela, zastavila nám, odtáhla nás. Musím říct, že v tomto ohledu ve vnitrozemí Austrálie platí úplně jiná pravidla. Tam, když se něco děje, lidé okamžitě zastaví a pomůžou jeden druhému. Jinak by to asi ani nešlo."

Na Čechy v Austrálii ale může čekat i docela bizarní zážitek:

"Bylo to tak, že jsme si udělali výpravu do Národního parku Litchfield v Severním teritoriu. Zničením zastavíte třeba u benzínové pumpy a oni se zeptají, odkud jste. Vy řeknete, že z Československa, protože tak se to tam stále ještě říká, aby vám rozuměli. A oni vás pošlou za roh a tam zjistíte, že tam český imigrant, který tam žil už několik desítek let, postavil repliku českého Karlštejna. Tak to opravdu nečekáte! V australské buši, uprostřed ničeho, v národním parku najednou stojí český Karlštejn. Co na to říct?"

Během svého pobytu v Austrálii se Blanka Svobodová s českými emigranty nemohla nepotkat. Žije jich tam kolem třiceti tisíc:

"Čeští emigranti v Austrálii jsou řekla bych báječní. Dokázali toho strašně moc. Určitě to pro ně nebylo jednoduché, když tam přicházeli. Museli si probíjet to svoje místo na slunci. Dnes, když přijde český student do Sydney nebo jinam do Austrálie, která je multinárodnostní, tak je v podstatě jedno, jaké jste národnosti, odkud pocházíte. Vezmou vás, přijmou vás takové, jací jste. Tenkrát to tak ale nebylo. Byli tam Anglosasové, a kdokoliv se tam objevil, měl to mnohem, mnohem těžší než dnes."

Snad i díky tomu se mnozí exulanti dívají tak trochu s despektem na nové příchozí z Česka:

"Musím říct, že někdy jsem nedůvěru vůči ostatním Čechům chovala i já sama, protože přístup Čechů, kteří tam přijdou, je u každého jiný. Někdo je de do Austrálie, protože slyšel o možnosti snadného výděлку. Ano, svítí tam sluníčko, je tam báječně, to ale není všechno, že? Musíte se každopádně snažit, musíte zkrátka bojovat a pracovat třeba i více, než tady. A ne každému se to podaří. Ne každý se také snaží. Tím, že je tam velká česká komunita, tak spousta z nich opravdu žije jenom mezi Čechy. Teď třeba konkrétně narážím na mladé české studenty. Nesnaží se naučit se cizí jazyk, vyhovuje jim základní znalost angličtiny. S tím ale souvisí třeba i styl práce, kterou pak dělají. S tím samozřejmě nemůžou být úplně spokojeni, začínají si stěžovat atd. Ale takhle to není. Je to vlastně o každém z nás, o co se snažíme."

A jak Blanka Svobodová vzpomíná na svou australskou cestu dnes? Rozhodně se chce na druhý konec světa vrátit:

"Jakmile jednou jedete do Austrálie, a Austrálie je hodně jiná, tak vás to změni v podstatě na celý život. Stala se ze mně globální osoba. Máte spolužáky z celého světa, kolegy z celého světa a musíte se s nimi naučit nějakým způsobem vycházet. respektovat jeden druhého a podobně. Žádná národnost mne teď nepřekvapí. Navíc tím, že život ze začátku nebyl jednoduchý, člověk musel v ruce otáčet opravdu každický dolar, než se dostal k lepšímu výdělku, tak si toho posléze také vážíte. Člověk je tam sám za sebe, bez pomoci kohokoliv. Celá rodina a přátelé zůstanou na druhé půlce světa. Takže jsem se určitě stala samostatnější. Navíc řešíte různé problémy, jako tady. Tam je to ale vyostřeno tím, že jste tak daleko a že je to cizí země. Takže mi to dalo strašně moc a doteď na Austrálii velice vzpomínám."

"Příští cestu už mám naplánovanou. Bude to letos o Vánocích a bude to do Číny. Peking, Šanghaj a okolí. Je to proto, že mne zajímá, jak to vypadá v nejlidnatější zemi světa, která se tak silně vyvíjí. Nevím o této zemi zatím moc, takže se těším, až ji poznám."

Petice proti vzestupu KSČM už má přes 18.000 podpisů

ČTK 13.12.2008

Předseda ČSSD Jiří Paroubek (vlevo) se zdraví s předsedou KSČM Vojtěchem Filipem

Praha - Více než 18.000 podpisů shromáždili za měsíc pod peticí Na komunisty si zvykat nechceme její organizátoři. Informovali o tom ČTK. Pod internetovou verzí petice figurovalo k dnešnímu dni přes 44.000 podepsaných. Petice vznikla jako reakce na výsledky krajských voleb, kdy se do vedení regionů dostali bývalí vysocí členové předlistopadové KSČ. ČSSD, která krajské volby vyhrála, se v řadě regionů opírá o podporu komunistů.

Název petice vychází z výroku předsedy ČSSD Jiřího Paroubka, který po krajských volbách prohlásil, že si lidé mají na účast na reálné politické moci komunistů ve vedení krajů zvyknout. Autoři petice to odmítají. "Je pro nás nepřijatelné, aby se v naší zemi, která byla v nedávné historii zkoušená nadvládou nacistů i komunistů, podíleli na moci lidé, kteří dodnes popírají zločinnost těchto systémů," uvedli.

Petice vyzývá zejména vládu a zákonodárce mimo jiné k tomu, aby se postavili proti návratu komunistů k reálné politické moci, aby vyslyšeli výzvu Senátu k soudnímu zákazu KSČM a aktivně podporovali všechny projekty, které ukazují společnosti zločinnost všech totalitních režimů. Další kroky slibují organizátoři petice představit začátkem ledna příštího roku, v němž uplyne 20 let od pádu komunistického režimu na českém území.

"Tato velká podpora spoluobčanů je pro nás zavazující a rozhodně nechci, aby celá akce skončila předáním petice do rukou politické reprezentace," uvedl jeden z autorů petice Jan Cieslar.

Text petice je k dispozici na adrese www.viteznyunor.cz/petice.html, která byla spuštěna symbolicky 17. listopadu 2008. Připravila ji iniciativa www.viteznyunor.cz ve spolupráci se středočeskými Mladými křesťanskými demokraty. Nynější akce svým způsobem navazuje na petici za zákaz propagace komunismu, pod kterou se za tři roky na internetových stránkách www.zrusmekomunisty.cz podepsalo do dnešního dne přes 85.000 lidí.

V těžkých dobách bojů o Slovensko (Pokračování 12)

Pro Věstník upravil podle textu českého historika Pavla Kuthana Bořek Šindler

Slovensko prožívalo po skončení první světové války poněkud zdlouhavý proces odmaďaršťování. Po tisícileté nadvládě Maďarů, kteří Evropě předstírali, že slovenský národ neexistuje, že Slovensko jsou vlastně Horní Uhry a Slováci jakási odrůda Maďarů, tedy Uhrů, že to jsou vlastně Horní Uhři hovořící tu a tam jistým maďarským nářečím, po tak dlouhotrvajícím ujařmení nebylo divu, že slovenský národ procítil jen pozvolna. Nebylo slovenské university, nebylo slovenských středních škol - až na nepatrné výjimky - i základních slovenských škol bylo poskrovnu. Nicméně slovenská inteligence, pokud v roce 1918 existovala, v čele s Vavro Šrobárem, Milanem Hodžou, Andrejem Hlinkou a jinými slovenskými vlastenci, inspirovaná zářným příkladem Milana Rastislava Štefánika, se jasně přiklonila k soužití s Čechy ve společném nezávislém státě. Maďaři ovšem nehodlali Slovensko vydat Československu bez boje. Z Čech a Moravy se nejprve dostavily dobrovolné sbory, rekrutované také především ze Sokolů, později doplněné i sbory slovenskými a italskými a francouzskými legionáři, kteří po návratu do vlasti místo kýžené demobilisace byli ihned posláni do bojů o Slovensko. Když bylo slovenské území konečně do února 1919 maďarských vojáků zbaveno, vrhla se tam po březnovém puči v Budapešti zpět maďarská komunistická armáda bolševika Bély Kúna a chystala se Slovensko znovu připojit k Maďarsku pod záminkou společné sovětisace. V českých zemích vydal Sokol další dramatické prohlášení k mobilisaci svého členstva na pomoc Slovensku.

Po odražení maďarského útoku na Komárno došlo ovšem k dalším prudkým bojům. Tak například zaútočily maďarské jednotky na oddíly sedmé divise legionářů v prostoru Parkanu. Bohužel u Šah a na některých dalších místech byly maďarské útoky podpořeny i jistými živly zbolševisovaného místního obyvatelstva, většinou maďarského. Napadené československé oddíly se nakonec probily ke Krupině, kam směřoval jeden z hlavních maďarských náporů. K dalším sverepým bojům došlo v okolí řeky Ipel. Maďaři zaměřili svůj hlavní útočný klín na dobytí Lučence, aby si tak umožnili postup na Zvolen, a podařilo se jim znovu dobýt jak Lučenec tak i Šahy. Francouzský generál Mittelhauser sice vydal rozkaz k protiútoků, ale Maďarům se přesto podařilo Zvolen obsadit. Po zuřivém celodenním boji byly československé oddíly donuceny ustoupit na linii Rimavské Zalužany-Kraskovo-Budikovany. Maďaři vyzvali Čechoslováky ke kapitulaci, kterou však velitel tam bojující brigády plukovník Votruba kategoricky odmítnul. Maďarská přesila udeřila na Tisovec a plukovník Votruba nařídil ústup do Brezna. Tvrdé boje byly sváděny i u města Levice, které generál Mittelhauser rozkázal obsadit, aby pak bylo umožněno provést boční útok na Banskou Štiavnicí. Ta byla po vleklých bojích obsazena vojenskou skupinou majora Bláhy desátého června, a bylo rozhodnuto pokračovat v plánovaném útoku na Levice. Útok byl zahájen hned na druhý den skupinou podplukovníka Müllera o síle tří praporů a dvou dělostřeleckých baterií ze směru od Tlmače. Útoků se zúčastnil i zbytek brigády plukovníka Kieffra pod velením kapitána Lukavského a také styčný oddíl podplukovníka Hofbauera. Útok na Levice se však nezdařil. Proti Čechoslovákům tam stála takřka celá maďarská třetí divise a jeden tak zvaný dělnický pluk. Došlo i k velmi brutálnímu incidentu, kdy byl zraněn legionář nadporučík Bělina. Byl zajat maďarskými bolševiky, kteří mu vypíchali oči a již umírajícího jej položili na koleje před rozjetý maďarský pancéřový vlak.

Po tomto prvním nezdařeném útoku k dobytí Levic nařídil generál Mittelhauser provést další pokus k jejich dobytí, a to přes Vráble a Kálnicu. Bylo provedeno přeskupení jednotlivých oddílů a tak chvatně sestavena provizorní brigáda, která pod velením podplukovníka Barrése zaujala obranné postavení u Kálnice. Nový útok na Levice byl zahájen v ranních hodinách dne šestnáctého června a byla vytvořena obranná linie na úseku Čifáry-Melek-Ďarmoty. Během této operace padl oblíbený důstojník českých námořníků kapitán Durda. Mezitím major Bláha vyrazil do akce s třemi prapory a dvěma dělostřeleckými bateriemi již patnáctého června a srazil se s nepřítelem u Vysoké a Dekýše. Jednotky majora Bláhy úspěšně zatlačily nepřítele zpět k Levicím, byly však po dalších tvrdých bojích donuceny k ústupu k Báňské Štiavnicí. Ztroskotat tak i druhý pokus o dobytí Levic, a to především pro nedostatek koordinace postupu jednotlivých jednotek, vlivem silné převahy nepřítele a nedostatkem munice, především munice pro dělostřelectvo.

Byl však Českoslováky zahájen útok na Nové Zámky, a to i skupinami majora Bonneaua a majora Hampla, a Nové Zámky byly skutečně i obsazeny. Byl však očekáván maďarský protiútok a k němu také došlo. Maďaři zaútočili s podporou jednoho obrněného vlaku. Proti Českoslovákům útočil i ozbrojený oddíl 200 dobrovolníků, podle vzpomínek účastníků složený z místních cikánů, a kromě něho i mezinárodní bolševický pluk pluk složený vesměs z ruských bolševiků. Do boje zasáhl i střelecký pluk československých legionářů. Nepřítel se probjoval až k nádraží, kde však byl odražen. Maďaři zaútočili i na Šurany, avšak i tam byli úspěšně odraženi. O tomto boji napsal ve svém deníku nazvaném „Piráti svobody“ český námořník F.Tápal toto: „... V noci jsme byli probuzeni střelbou z bolševického pancéřového vlaku. Vyskákali jsme poloustrojeni z postelí a bránili nádraží, kde padl námořník Kubíček a raněn byl námořník Vytasil. Bylo zajato mnoho Maďarů, mezi nimi i hodně Čechů z mezinárodní bolševické brigády. Až dosud máme tři mrtvé a osm raněných. Strašlivé horoko...“ Nové Zámky byly dobyty a ze Znojma na Moravě tam též dorazil jako vítaná posila prapor domobraneckého pěšího pluku. Dvě roty tohoto pluku byly pak vyslány na Sv.Peter odkud se pak probily do Kesy. Zároveň dobyli legionáři Seldín a major Bonneau naplánoval útok na Kőbölkút vojenskou skupinou vedenou majorem Dřímalem, která zároveň obsadila nedaleké výšiny Orömhegy. V okolí těchto míst došlo k bojům se střídavým stěsím. Maďarské straně dorazila na pomoc osmá maďarská divise a situaci popsal námořník F.Tápal ve svém již zmíněném deníku těmito slovy: „Sedmnáctého června od půlnoci na nás střílely dvě maďarské baterie a pancéřový vlak, což trvalo až do devíti hodin. Na to začali Maďaři postupovat a zesílili na nás dělostřelbu, takže granáty a šrapnely padaly před nás i za nás, a nemohli jsme ani hlavy vystrčit. Bylo zřetelně vidět jak Maďaři postupují v dlouhé linii, a to třemi řadami za sebou a my byli obklíčeni velikou jejich přesilou. Vystřileli jsme všechny náboje a drželi se až do půl druhé odpoledne. Pak byl dán rozkaz stáhnout se nepozorovaně zpět, při čemž bylo několik hochů od nás i z 99. pluku raněno. Ústup byl pak již proveden v nejlepším pořádku. Znavení a vyčerpaní šli jsme okolo vesnice Gürth, kterou měli již Maďaři obsazenu. Od druhé odpoledne až do deváté hodiny trval náš ústup bez oddechu. Ve vesnici Udvardu jsme přenocovali ve stodolách a stozích...“ Nepřítel pak okamžitě zaútočil na postavení skupiny majora Bonneaua., který se s ní stáhl až k Novým Zámkům. V těchto ústupových bojích se velmi vyznamenal první prapor prvního pluku Stráže Svobody složený ze Sokolů a příslušníků Dělnických Tělocvičných Jednot. V údobí, kdy skupina majora Bonneaua urputně s nepřítelem bojovala v úseku Perbete-Kert, zaútočila částí svých sil i posádka Komárna. V těchto útocích se obzvláště osvědčil první prapor 39. střeleckého pluku legionářů. Za ustupujícími Maďary poslal velitel komárenské posádky dvě roty domobraneckého dvanáctého pěšího pluku.

V průběhu operací k dobytí Levic dorazily na Slovensko další výrazné posily a západní armádní úsek byl zesílen o dalších jedenáct praporů, pět dělostřeleckých baterií, dva obrněné vlaky a deset letadel. Východní armádní úsek získal dva prapory, tři dělostřelecké baterie, jeden obrněný vlak a dvě letadla. Na pomoc dorazilo i dalších pět sokolských praporů - čtyři z Čech a jeden z Moravy - složených ze Sokolů hlásících se při další mobilisaci Sokola. Počátkem června 1919 totiž český Sokol vyzval všechny své členy nepovinné vojenskou službou, aby se hlásili do těchto právě jmenovaných jednotek. Během 24 hodin po této výzvě pak již odjížděl na Slovensko první sokolský prapor o síle 608 mužů pod velením nadporučíka Václava Vorla. „...Na rozkaz bratra ministra Šrobára prosím o 150 bratří ihned. Budou asi týden konat strážní službu v zázemí... Pokud možno v kroji a se zbraní, cesta ubytování a strava volná...“ - zněla část žádosti profesora Krause z kanceláře ministra Šrobára určená zástupci Sokola v Brně. Příslušníci těchto sokolských praporů byli oděni částečně v civilním obleku, částečně v sokolském kroji a na hlavách měli své charakteristické sokolské čapky. Prapor nadporučíka Vorla stál již sedmého června stráží nejen v Bratislavě, ale i ve strážních polních posicích na břehu Dunaje.

Zároveň byla v rámci obce sokolské vyhlášena úplná všeobecná mobilisace Sokolů od dvaceti do padesáti let. Ve dnech od 14. do 20.června 1919 byly provedeny hlavní hromadné odvody Sokolů, tedy těch, kteří nebyli předtím ještě odvedeni ani do vojenských jednotek ani do těch jednotek sokolských, které již byly na Slovensku. Dostavilo se tehdy dalších 86.000 sokolů a z nich bylo po vojenské zdravotní prohlídce vybráno do bojových jednotek 35.000 a pro službu strážní 32.000. V té době se také organizovaly na Slovensku dobrovolné formace z místních slovenských obyvatel. Na-

příklad „Dobrovolnická družina Slovákov“ čítající na 500 mužů zajišťovala strážní službu na Dunaji, „Tisovski dobrovolníci“ čítající na 200 mužů zajišťovali strážní službu na železnici a zúčastnili se bojů o Tisovce. „Zbor turčianských dobrovolníkov“ čítající asi na 300 mužů obstarával strážní službu a bojoval také v konfliktu u Prečové. „Jánošíkovské útočné družiny“ o cca 3,00 mužích absolvovaly pouze výcvik, do bojů stihly zasáhnout jen nepřímo v závěru konfliktu.

Osmého června 1919 otiskly pražské Národní listy tuto zajímavou úvahu: „A zas jsou to bratři Sokolové, kteří vedle našich vojsk první zachraňují situaci. Když jsme je před lety jaksi symbolicky nazývali 'národní armádou' netušili jsme, že skutečně přijdou časy, kdy touto armádou budou. Kdo viděl, jak na první výzvu stáli u budov tělocvičných jednot fronty bratří hlásících se do fronty, mužové všech vrstev a stavů, i daleko přes dovolených 50 let i hluboko pod 20 let, kdo slyšel jak přemnozí z nich nemohli býti přijati pro množství přihlášek a žádali, aby alespoň pro nejbližší výpravy byli zaznamenáni, uvědomil si, jak velkolepě ohromná je idea sokolské myšlenky, jak skvělá byla a je sokolská výchova celých generací, jaká je její síla... V nejbolestnějších dnech, když srdce umdlévala, vždy naši Sokolové to byli a jsou, kteří zachovali mužná srdce, jasnou hlavu, silnou paži a šli, jdou a půjdou za svým starým husitským heslem 'Kupředu, kupředu - zpátky ni krok!' Díky vám, bratři! Za vašimi prapory jde sjednocen celý národ!“

Mezitím na slovenském bojišti se připravoval třetí útok k dobytí Levic.

(Pokračování)

O JAROSLAVU JEŽKOVÍ Jan Werich

S Ježkem jsme se seznámili na velice důstojném místě, které se jmenovalo vinárna U Herbstů, bylo to na rohu malé Karlovy ulice a toho náměstíčka před universitou. Tam, co je dům U modré štiky. Tam jsme se seznámili a moc a moc dlouho jsme tu známost oslavovali.

Kdykoliv na něj vzpomenu, a není to málokdy, vidím ho mladého. A velmi živého. Slyším jeho smích, který se dovedl nést přes údolí jako nějaké halekání, jenže hezčí.

Nebudeme tu mluvit o tragickém stavu jeho zraku, to by nerad slyšel. Připomeňme si to jen proto, abychom si všimli Ježkovy kuráže, se kterou se vydal do života, do zápolení s lépe vyzbrojenými, než byl sám.

Když si koupil v Americe za první vydělané peníze kukr, veliký, jako mívají lodní kapitáni, zaměřil ho na nebe. Tak poprvé v životě spatřil hvězdy, o kterých dosud jen slyšel nebo četl. Seděli jsme spolu pod hvězdnatou oblohou Pensylvánie a zase se díval. Vyprávěl mi přitom o svém prvním zážitku a já, pošetilý, jsem ho neobjal, jak jsem chtěl a jak se patřilo.

Nosil ten kukr také do divadla. Bylo to k smíchu, když muž v první řadě měl namířený dalekohled na jeviště pár metrů vzdálené. Zvláště když na jevišti jsou tři Fratellini a muž s dalekohledem se směje, rve smíchem, položí dalekohled, aby mohl tleskat nadšením, a hned opět sahá po dalekohledu a chechtá se dál.

Chcete-li situaci nazvat vzorem tragikomedie, poslužte si. Ale Fratellini to tak nebrali. Poslali pro nás, aby zase oni si nás v zákulisí prohlédli zblízka.

Kukrem četl čísla ulic v New Yorku, prostudoval jeho pomocí plány podzemních drah a ovládal pak místopis Manhattanu líp než leckterý Irčan policajt.

S touhle kuráží, s životním elánem, se svou maminkou a s řadou upřímných přátel kolem sebe byl Ježek šťastný člověk. Radoval se ze života. Měl úspěch, a kdo by neměl rád zasloužený úspěch? Jen to slovíčko "zasloužený" mu někdy nedalo spát.

"Nikdo nesmí říct," prohlásil, "na to, že je slepý, je ta jeho hudba dobrá."

Proto se snažil nedostatek vidění všelijak maskovat. Našel jsem jej jednou v prázdném divadle na prázdném jevišti. Přicházel zprava, počítal kroky. Došel doprostřed, uklonil se a opět odešel. To dělal, aby se večer po představení a po koncertu chodil děkovat pružně a rychle. Koho by napadlo, že dobře nevidí?

The aging body laid bare The Daily Telegraph July 16, 2008

WE all accept that getting older is inevitable, and now leading clinicians have revealed the exact age when different body parts start to decline, most alarming being the brain and lungs.

French doctors have found that the quality of mens' sperm starts to deteriorate by 35, so that by the time a man is 45 a third of pregnancies end in miscarriage.

Here, with the help of leading clinicians, Angela Epstein tells the Daily Mail the ages when different parts of the body start to lose their battle with time.

BRAIN - Starts ageing at 20

As we get older, the number of nerve cells - or neurons - in the brain decrease. We start with around 100 billion, but in our 20s this number starts to decline.

By 40, we could be losing up to 10,000 per day, affecting memory, co-ordination and brain function.

GUT - Starts ageing at 55

A healthy gut has a good balance between harmful and 'friendly' bacteria.

But levels of friendly bacteria in the gut drop significantly after 55, particularly in the large intestine, says Tom MacDonald, professor of immunology at Barts And The London medical school.

As a result, we suffer from poor digestion and an increased risk of gut disease.

Constipation is more likely as we age, as the flow of digestive juices from the stomach, liver, pancreas and small intestine slows down.

BREASTS - Start ageing at 35

By their mid-30s, women's breasts start losing tissue and fat, reducing size and fullness.

Sagging starts properly at 40 and the areola (the area surrounding the nipple) can shrink considerably.

BLADDER - Starts ageing at 65

Loss of bladder control is more likely when you hit 65.

Women are more vulnerable to bladder problems as, after the menopause, declining oestrogen levels make tissues in the urethra - the tube through which urine passes - thinner and weaker, reducing bladder support.

Bladder capacity in an older adult generally is about half that of a younger person - about two cups in a 30-year-old and one cup in a 70-year-old.

LUNGS - Start ageing at 20

Lung capacity slowly starts to decrease from the age of 20.

By the age of 40, some people are already experiencing breathlessness. This is partly because the muscles and the rib cage which control breathing stiffen up.

VOICE - Starts ageing at 65

Our voices become quieter and hoarser with age. The soft tissues in the voice box (larynx) weaken, affecting the pitch, loudness and quality of the voice.

A woman's voice may become huskier and lower in pitch, whereas a man's might become thinner and higher.

EYES - Start ageing at 40

Glasses are the norm for many over-40s as failing eyesight kicks in - usually long-sightedness, affecting our ability to see objects up close.

HEART - Starts ageing at 40

The heart pumps blood less effectively around the body as we get older.

This is because blood vessels become less elastic, while arteries can harden or become blocked because of fatty deposits forming on the coronary arteries - caused by eating too much saturated fat.

The blood supply to the heart is then reduced, resulting in painful angina.

Men over 45 and women over 55 are at greater risk of a heart attack.

LIVER - Starts ageing at 70

This is the only organ in the body which seems to defy the aging process.

KIDNEYS - Starts ageing at 50

With kidneys, the number of filtering units (nephrons) that remove waste from the bloodstream starts to reduce in middle age.

PROSTATE - Starts ageing at 50

The prostate often becomes enlarged with age, leading to problems such as increased need to urinate, says Professor Roger Kirby, director of the Prostate Centre in London.

This is known as benign prostatic hyperplasia and affects half of men over 50, but rarely those under 40.

It occurs when the prostate absorbs large amounts of the male sex hormone testosterone, which increases the growth of cells in the prostate.

A normal prostate is the size of a walnut, but the condition can increase this to the size of a tangerine.

BONES - Start ageing at 35

'Throughout our life, old bone is broken down by cells called osteoclasts and replaced by bone-building cells called osteoblasts - a process called bone turnover,' explains Robert Moots, professor of rheumatology at Aintree University Hospital in Liverpool.

Children's bone growth is rapid - the skeleton takes just two years to renew itself completely. In adults, this can take ten years.

Until our mid-20s, bone density is still increasing. But at 35 bone loss begins as part of the natural ageing process.

TEETH - Start ageing at 40

As we age, we produce less saliva, which washes away bacteria, so teeth and gums are more vulnerable to decay.

Receding gums - when tissue is lost from gums around the teeth - is common in adults over 40.

MUSCLES - Start ageing at 30

Muscle is constantly being built up and broken down, a process which is well balanced in young adults.

However, by the time we're 30, breakdown is greater than buildup, explains Professor Robert Moots.

Once adults reach 40, they start to lose between 0.5 and 2 per cent of their muscle each year. Regular exercise can help prevent this.

HEARING - Starts ageing mid-50s

More than half of people over 60 lose hearing because of their age, according to the Royal National Institute for the Deaf.

SKIN - Starts ageing mid-20s

The skin starts to age naturally in your mid-20s.

TASTE AND SMELL - Start ageing at 60

We start out in life with about 10,000 taste buds scattered on the tongue. This number can halve later in life.

After we turn 60, taste and smell gradually decline, partly as a result of the normal ageing process.

FERTILITY - Starts ageing at 35

Female fertility begins to decline after 35, as the number and quality of eggs in the ovaries start to fall.

The lining of the womb may become thinner, making it less likely for a fertilised egg to take, and also creating an environment hostile to sperm.

HAIR - Starts ageing at 30

Male hair loss usually begins in the 30s. Hair is made in tiny pouches just under the skin's surface, known as follicles.

A hair normally grows from each follicle for about three years, is then shed, and a new hair grows.

Most people will have some grey hair by the age of 35. When we are young, our hair is coloured by the pigments produced by cells in the hair follicle known as melanocytes.

**MÁTE JIŽ ZAPLACENÝ 2009 VĚSTNÍK \$25?
MÁTE JIŽ ZAPLACENÉ ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY \$25?**

Obrana národa v bojích na sklonku války

8-5-2008 Martina Nyklová radio.cz

Ulice, náměstí, parky či nábřeží dostávají často svá jména po slavných i už skoro zapomenutých historických osobnostech a událostech. Jméno historické události, o které bude v našem vysílání také řeč, nese řada ulic nebo i stanice pražského metra - Pražského povstání.

"Československá armádo, vytrvej, vytrvej! Právě před chvílí nad námi hřměly kulometry a protipancéřové pěsti. Československá armádo! Československé tanky překazily dnes ráno přeřezání a překopání rozhlasových kabelů. České ruce hájí stanoviště rozhlasu. Jsme s vámi, buďte v duchu s námi. Hájíme Prahu, Prahu uhájíme! Praha je, Praha zůstane svobodná!"

Mezi těmi, kterým bylo volání určeno, byli i vojáci odbojové organizace Obrana národa. Právě o ní nedávno proběhla historická konference. Vystoupil na ní také publicista a historik Jindřich Marek, který se věnoval roli obrany národa v závěru nacistické okupace. Co to bylo za organizaci?

"Obrana národa byla možná největší česká odbojová organizace v době nacistické okupace. Vznikla z takového traumatu, které měli především vojáci z povolání z mnichovské zrady ze září 1938 a ze vstupu německých vojsk v březnu 1939 do zbytku tehdy ještě neokupovaných českých zemí.

Už někdy 19. března se někteří generálové jako Sergej Ingr, pozdější ministr národní obrany v exilu v Londýně, generál Vojtechovský a další začali scházet a začala vznikat obrovská odbojová organizace, která se chystala v rozhodný okamžik během předpokládané porážky nacistického Německa vystoupit proti okupantům, ovšem byla do roku 1941 gestapem a na-

Popraviště za stanného práva v protektorátu

- Josef Balabán, Josef Mašín a Václav Morávek. Účast zmíněného generála Sergeje Vojtechovského v Obraně národa je věc nepříliš jasná, říká publicista Vladimír Bystrov.

"Protože bezpochyby generál Vojtechovský byl jedním z generálů, kteří přišli s myšlenkou vybudovat tu organizaci. Přišli s tím hned několik dnů po 15. březnu 1939.

Sergej Vojtechovský

cistickým okupačními orgány zdecimována a výrazně zničena. Patřili tam některé významné osobnosti z našeho zahraničního odboje, především ti, kteří včas před gestapem uprchli do zahraničí. Ať už to byli ti generálové jako Ingr, ale také někteří důstojníci, kteří se teprve proslavili na frontách 2. světové války. Například podplukovník Karel Klapálek známý z Tobruku, poplukovník Ludvík Svoboda, velitel našich východních jednotek, i někteří mladší důstojníci, výsadkáři, kteří prosluli při atentátu na Heydricha nebo při výsadcích v závěru války."

Mezi členy Obrany národa patřila třeba také známá skupina Tři králů

Uskutečnilo se několik setkání v různých bytech v Praze a Brně, to máme potvrzeno ze vzpomínek generála Bílého, generála Ingra a podobně. Potom jméno Vojtechovského mizí, není už nikde vzpomínáno. Existuje v literatuře několik domněnek. Jedna z nich je, že Vojtechovský se začal stranit této organizace, protože vadil mladším důstojníkům, kteří byli orientováni na spolupráci se Sovětským svazem. Druhá je, že byl pověřen jinými úkoly, o čemž svědčí různé náznaky, opět nepotvrzené, že shromažďoval zejména v Brně mezi přáteli z kruhů průmyslníků prostředky, pro podporu československých vojáků, kteří odešli do zahraničí. Protože ta Obrana národa byla v roce 1941-42 byla Němci pro svoji velice solidně, leč průhledně, budovanou strukturu likvidována, už se nemáme dál čeho chytit. Další informace prostě nemáme."

Generál Sergej Vojtechovský byl po skončení 2. světové války odvezen do Ruska a na začátku padesátých let zemřel v gulagu.

Jak bylo řečeno, Obrana národa byla počátku 40. let prakticky zničena. Jak to, že je tedy možné mluvit o jejich účasti v bojích při povstání na samém konci války?

"To už šlo bohužel o zbytky Obrany národa, ale o zbytky v uvozovkách, protože ti vojáci velice významným způsobem se podíleli na květnovém povstání. Tam si musíme uvědomit, že nacisté nejdříve rozbili na přelomu let 1939/40 tzv. první garnituru

Na velitelství Bartoš: generál Kutlvašr (v popředí) a podplukovník Bürger (druhý zprava)

Obrany národa, pozatýkali stovky důstojníků, kteří skončili převážně v koncentračních táborech. Ta organizace se znovu zregenerovala. S příchodem Heydricha, v září 1941 došlo k dalšímu tvrdému úderu, kdy Heydrich nechal už v rámci stanného práva popravit k Kobylisích a na Ruzyni mnoho generálů, plukovníků generálního štábu a dalších důstojníků. Pak když přišel atentát na Heydricha v květnu 1942, tak při těch represích nacisté zadusili zbytky Obrany národa. Stále ale zůstávali na svobodě ti, kteří nebyli odhaleni, kterým se podařilo vyhnout zatčení. Např. generál Slunečko se ukrýval od 2. prosince 1939 a až do konce války musel žít v ilegality. V letech 1943 - 1944 generál

Zdeněk Novák se pokusil vybudovat třetí garnituru. Tu se podařilo v červnu 1944 nacistům opět z velké míry pozatýkat. A teprve pro zbytek té jeho organizace přichází příležitost v dubnu a květnu 1945 v souvislosti s povstáním."

Jakých bojů se účastnili, kde třeba v Praze nejvíce bojovali?

"Šlo o vyšší důstojníky, jejich hodnota a cena byla převážně v organizování těch povstalců. V Praze se jednalo o dvě významné odbojové skupiny, které měly krycí jména Bartoš a Alex. Alex byla brána jako skupina, která bude zastrešovat ten vojenský odboj v rámci ještě neosvobozeného území. Bartoš byla organizace, v níž dominoval generál Karel Kutlvašr a podplukovník generálního štábu František Bürger, ti si vzali za cíl řídit povstání přímo v Praze. Když jste zmínila slovo bojovali, tak nesmíme zapomenout na ty nejnižší kádry, na ty poddůstojníky a nižší důstojníky, kteří se účastnili práce v Obrance národa na začátku války. Ti skutečně aktivně vstupují do bojů. Vždycky uvádím takový symbolický příklad na jedné straně právě toho generála Slunečka, který byl ruský legionář, srbský dobrovolník z první světové války, na konci druhé světové války už mu bylo 53 let. Proti němu jako protipól stavím například četaře aspiranta jezdeckého Jana Laštovku, skauta, kterému bylo dvacet let, když přišli okupanti. Ten právě velel některým bojovým jednotkám tzv. Zpravodajské brigády. Byli to skauti, mládí lidé, kteří se vyznamenali např. v bojích o rozhlas tady na Vinohradech."

Rozkrytí Obrany národa nacisty bylo způsobeno na jedné straně tím, že gestapo velmi dobře znalo situaci v Čechách a programově pátralo a sledovalo i za pomoci udavačů české elity, mezi které vojáci patřili.

Trojice tanků střežící od začátku povstání sídlo vojenského velitelství pražských povstalců Bartoš v Bartolomějské ulici, foto: www.ahmp.cz

"Na druhé straně tyto elity v odboji, právě proto, že to byli vojáci, docházelo často k takovým věcem, že vytvářeli rámcové jednotky, roty, prapory a někde měli ukryté nějaké ty seznamy a podobně, když se to dostalo do rukou nacistů, tak bylo zle. Proto na konci války ten poučený zbytek Obrany národa už pracoval dost volně a nesnažil se nějakým způsobem administrovat svoji práci, aby v případě razie gestapa nedošlo zase k tak velkým nenahraditelným škodám."

Někdejší Obrana národa přežila do konce války nejen prostřednictvím několika osobností. Živé byly také některé její ideály a koncepční prvky. Ty se týkaly např. role rozhlasu.

Takováto volání o pomoc, informace a výzvy vysílal za Pražského povstání český rozhlas. Právě jeho využití je jedním ze spojujících koncepčních prvků. Jaká měla být role tohoto média?

"Velice významná. Oni si to vojáci uvědomili v září 1938, kdy byla vyhlášena všeobecná mobilizace

a tehdy už rozhlas hrál významnou roli v československé společnosti. Čím dál více lidí ho poslouchalo, bylo čím dál více koncesionářů, čím dál tím více majitelů rozhlasových přijímačů. Popularita rozhlasu v třicátých letech strašně stoupala, měly na to vliv i takové věci, jako byl sport. Třeba v roce 1934, kdy naši fotbalisté hráli ve finále mistrovství světa apod. Rozhlas byl velice významný fenomén té doby. V roce 1938, když musela být vyhlášena všeobecná mobilizace naší armády, tak k tomu samozřejmě vláda využila i vinohradský rozhlas. A ta reakce lidí, ten patos a nadšení, to všechno, co přivedlo lidi k rychlému nástupu ke svým útvarům, o tom vojáci celou válku přemýšleli a říkali, že rozhlas je pro ně důležitý a musejí ho v rozhodnou chvíli obsadit. Proto taky v dubnu

Hlasatelna městského rozhlasu během pražského povstání, foto: www.ahmp.cz

Volby v roce 1946, ve kterých komunisté získali 36% hlasů a poprvé v historii Československé republiky se dostali do vlády

1945 připravovali plány na obsazení rozhlasu. Vzhledem k tomu, že měli nedostatek zbraní, tak chtěli využít především vlastenecky orientované příslušníky policie. To už je ta známá historie vinohradského rozhlasu, kdy první do boje vstoupil v historické budově právě oddíl policistů z Bartolomějské ulice."

Využití rozhlasu nebylo ale jediným koncepčním prvkem, který spojoval prvotní Obranu národa s boji na konci války.

"Vedle toho rozhlasu především

šlo o znovuvybudování armády. Jádrem těchto organizací byli profesionální důstojníci, kteří

chtěli znova využít svých zkušeností a došlo koncem války ke změně. Na začátku války se hodně stavělo na tom, že se vytvářela tajná armáda, podzemní armáda, vytvá-

řely se tzv. rámcové prapory, pluky, roty. Vedlo to i k takovým chybám, že se dělaly třeba seznamy. Při nedostatku zbraní, který měl odboj, tak si vojáci uvědomovali, že třeba v roce 1938 byla na hranicích významným způsobem využita policie, hasiči, četníci apod. Začali se tedy orientovat na tyto uniformované sbory složené z Čechů, které chtěli využít. Vedle toho rozhlasu a těchto organizací je ještě jedna zajímavá myšlenka, která propojovala koncepci první Obrany národa s jejími zbytky na konci války. Vojáci těžce nešli ústup z pohraničí v září 1938, proto v jejich koncepci byl rychlý návrat do pohraničí, obsazení pohraničí a obnova Československé republiky v jejích historických hranicích. Tak, jak to měli připravené a jak to realizovali v první dny, to bylo velice pozitivní. Bohužel to nevyhovovalo komunistické straně, která se chystala v nejbližším možném termínu zmocnit vlády v zemi, proto byli už kolem 25. května tito velitelé zbaveni funkce, a tak se podařilo vyvolat v pohraničí určitý chaos a anarchii, které komunistům více vyhovovala. Přinášela i časté excesy i třeba proti německému obyvatelstvu, o kterých se posledních 18 - 19 let dost často mluví. Bylo by těch problémů v pohraničí podstatně méně, kdyby ti demokraticky orientovaní důstojníci mohli svůj úkol dotáhnout až do konce."

Živá byla na konci války nejen část koncepce Obrany národa, ale také její ideály.

"Ty ideály byly velice jednoduché. Šlo o lidi, kteří ve značné míře byli např. bývalí legionáři. Cíli lidé, kteří byli skutečně věrným kádrem Masarykovy demokratické republiky. Jejich odbojovým ideálem bylo obnovit demokratické Československo v předmnichovských hranicích jako parlamentní demokracii, v které rozhodující slovo bude mít zase civilní politik a kde armáda bude tak jako před válkou apolitická. To znamená, že nebude v rukou žádných politických stran a budou tam profesionální vojáci, kteří budou republice věrní. To se samozřejmě těžce křížilo s plány komunistů, kteří již od roku 1943, kdy začaly bojovat na východní frontě naše jednotky, prosakovali těmito jednotkami prostřednictvím tzv. osvětových důstojníků, tajných stranických organizací KSČ apod. ve snaze získat armádu na svojí stranu, ovlivnit jí a manipulovat s ní. Když se ta Gottwaldova vláda a tihle lidé začali vracet, tak najednou ideály demokratické republiky byly překážkou, kterou se rozhodli, že musejí stůj co stůj zlikvidovat. Je to jeden z negativních jevů vyústění domácího odboje. Najednou se objevují ultralevicové síly, pro které Stalin byl vzorem a které začaly odmítat původní plány odboje. Je tam ještě jedna smutná věc. Obrana národa tvrdě zaplatila za svůj odboj, stovky zatčených důstojníků a generálů byly vězněny v koncentračních táborech, kde ne jeden z nich zemřel. V rámci těch stanných právních apod. bylo mnoho generálů a dalších důstojníků popraveno. Ta historie Obrany národa je velice hořká a tragická. Dochází tam ještě k jedné hořké věci. Plno čestných, slušných důstojníků, často i bývalých legionářů, kteří museli třeba pět let přetrpět v těch německých káznících a koncentračních táborech, mělo pocit jakéhosi zmaru. Jako by ty roky ztratili, že se nemohli aktivně účastnit odboje nebo dělat v zahraničních jednotkách v pozitivním slova smyslu kariéru. Mnoho z nich se stalo obětí komunistické propagandy. Komunisti totiž i v koncentračních táborech mysleli neustále na budoucnost a na těchto důstojnících prováděli silnou ideologickou masáž. Takže najednou mnozí jejich kamarádi byli překvapeni, když se tito lidé vrátili z koncentračních táborů a oni zjistili, že jsou to skutečně bigotní komunisté, kteří se pak v roce 1948 aktivně podíleli na politizaci armády."

Poválečné osudy vojáků, kteří bojovali v armádách v cizině, jsou dost známé, byly zpracovány v literatuře i ve filmu. Jak ale dopadli příslušníci domácího odboje?

"Převážně špatně, tak jako ti zahraniční vojáci. Například u tzv. Svobodovy armády, u těch východních jednotek to, že volynští Češi nebo Rusíni z Podkarpatské Rusi poznali třeba gulagy nebo kolektivizaci na Volyni a celý ten sovětský režim, takže byli nepohodlní. Přestože šlo o hrdiny a účastníky zahraniční armády, tak mnozí z nich byli po roce 1948 pronásledováni. Stejně tak ti, co přišli ze Západu - letci, příslušníci obrněné brigády, výsadkáři apod. Účastníci domácího odboje překázeli možná ještě více, svou "apolitičností". Docházelo k takovým věcem, že např. už 7. května 1945 v Chebu, když na Karlovarsko přišla americká armáda, tak s ní přišlo obrovské množství osvobozených politických vězňů. Bývalí důstojníci a vojáci vytvořili strážní oddíly, které se souhlasem Američanů zajišťovaly velkou oblast toho Karlovarského

kraje. Často byli ti důstojníci vězněním zuboženi, jejich velitel podplukovník Šebesta měl na konci války asi 47 kilo, ale oni se obětavě pustili do vojenské práce. Ale právě někteří ti jiní důstojníci, kteří už prodělali tu politickou masáž, se v tomhle neangažovali. Ti se angažovali v zakládání národních výborů na Karlovarsku. Po roce 1948 ti vojáci tělem a duší byli z armády vyházeni, často pozavíráni a odstrčeni. Naopak ti, co se od počátku politicky angažovali, tak to dotáhli až do generálských hodností. Najednou mezi těmi bývalými kamarády došlo k takovému rozdvojení. Jedni skončili jako občané druhé kategorie, jiní na změně politického profilu udělali velkou kariéru."

Ve vyprávění Jindřicha Marka často zazněly zmínky o skautech. Jaká vůbec byla role skautského hnutí v odboji?

"Obrovská. Především, když bychom vytrhli z dějin českého odboje odboj mládeže jako takový, tak v něm skauti hrají významnou, řekl bych až zásadní roli. Např. mnoho hrdinů našeho zahraničního odboje, jako byl např. Antonín Sochor a další, byli bývalí skauti, už dospělí vojáci. Ti mládenci, kterým bylo na začátku nacistické okupace třeba 15/16 let, trpěli tím, že nemají vojenský výcvik, tak dělali všechno proto, třeba i prodělávali ilegální vojenský výcvik, aby se mohli zúčastnit. Skauti hráli obrovskou roli a druhou takovou velice významnou organizací byl Sokol. Dneska se často hovoří o občanské společnosti jako o ideálu, ale myslí se tím mnohdy různé malé občanské sdružení, různé nadace, různé malé skupiny aktivních občanů. Zapomíná se, že my jsme za Rakousko-Uherska a První republiky v té občanské společnosti žili díky takovým organizacím, jako byli dobrovolní hasiči, sokolové, skauti, ochotničtí herci. Ta vysoká morálka společnosti byla dána tím, že na ni měly velký vliv ty organizace, jako třeba skaut na mladé."

Zapomenutí hrdinové 6-01-2008 Martina Nyklová radio.cz

V Ústí nad Labem proběhla koncem listopadu prezentace průběžných výsledků projektu Dokumentace osudů aktivních odpůrců nacismu, kteří byli po skončení druhé světové války postiženi v souvislosti s opatřeními uplatňovanými v Československu proti tzv. nepřátelskému obyvatelstvu. Na projektu, který začal před dvěma lety, spolupracuje Ústav pro soudobé dějiny AV, Muzeum města Ústí nad Labem, Národní archiv a obecně prospěšná společnost Collegium Bohemicum. Projektu říkají ti, kteří na něm pracují, Zapomenutí hrdinové, protože právě životní příběhy těchto „zapomenutých hrdinů“ německých antifašistů jsou v centru jejich zájmu.

Václav Houfek

Jedním z těch, kteří se na projektu Zapomenutí hrdinové podílejí, je také Václav Houfek z Muzea v Ústí nad Labem, kterému jsem položila několik otázek.

Kdo z Němců se do aktivního odporu proti fašistům zapojil?

"Byly to skutečně všechny vrstvy obyvatelstva - sociální, vzdělanostní, kulturní. Máme samozřejmě dominantní skupiny, které se díky organizovanosti třeba politické, které se samozřejmě dokázaly lépe zorganizovat k přežití v okupaci. Věděli, jak být aktivní a dokázali si udržet nějaké vazby bezprostředně po válce. Zdaleka největší, nejsilnější a nejpočetnější skupinou německých antifašistů byli němečtí sociální demokraté a jejich různé sesterské třeba odborové organizace. Ti tvoří většinu lidí. Další skupiny jsou už podstatně menší. V rámci těch organizací to byli komunisté, byli to zbytky křesťanských sociálů a německých agrárníků, to je v rámci těch politických stran. Z jiného pohledu významnou skupinu tvořili duchovní, kteří se nenechali unést, řekněme tou atmosférou doby, a zůstali věrní křesťanským myšlenkám a zásadám. Z nich můžeme uvést hned třeba nejvyššího představitele katolické církve na odtrženém území litoměřického biskupa Antona Webera. Člověka, původně tedy německé národnosti, který na své diecézi, která byla roztržena na část protektorátní a část německou, byl nucen se neustále potýkat s nacistickými úřady, které ho nutily úřadovat pouze v němčině i s českými farnostmi, což on nikdy až do konce války nepřipustil. Ostatně z řad katolického duchovenstva máme desítky obětí lidí, kteří zahynuli v koncentračních táborech, kteří se aktivně postavili proti nacistickému teroru na odtrženém území československého pohraničí."

Václav Houfek také jmenuje některé konkrétní případy aktivního odboje.

"Na Ústecku a Teplicku existovala odbojová skupina, která si říkala Lindenbrüder - Lipoví bratři, tvořili ji mladí lidé z mládežnických organizací blízkých komunistické straně, kteří už na konci třicátých let organizovali přechody uprchlíků z nacistického Německa do Československa. Naopak pašovali pomoc zase pronásledovaným do Německa. Tito lidé vytvořili síť, která měla několik desítek členů a organizovali jak tuto pomoc, tak i aktivní vojenský dá se říct skoro odpor různými sabotážemi. Víme o nich bohužel především díky tomu, že je odhalilo gestapo, které na tři desítky z nich zatkl a polovinu popravilo. Byli popraveni především v Berlíně. Další velkou odbojovou skupinou z konce druhé světové války, na Ústecku můžu jmenovat odbojovou skupinu Leopolda Pözlza, která zachránila v Ústí nad Labem řadu technických staveb před zničením v květnu 1945. Ať už to byl most Edvarda Beneše nebo zdymadla T.G. Masaryka pod hradem Střekovem. A aktivně se zasloužili o uklidnění situace ve městě po kapitulaci nacistického Německa. Z toho zahraničního odboje, pokud bych zůstal v Ústí nad Labem, tak bych měl zmínit např. Georga Schichta, jednoho z nejvýznamnějších průmyslníků první československé republiky. Georg Schicht odešel do Velké Británie, v roce 1939 získal britské státní občanství. Jeho tři synové bojovali v britské armádě proti nacistickému Německu. Přesto jejich majetek, který byl obstaven nacisty, jako majetek osob nepřátelských německé říši byl po roce 1945 konfiskován jako majetek německý. A nepomohlo mu ani to, že k jeho žádostem o vydání jeho osobního majetku bylo připojeno dobrozdání tehdejšího ministra zahraničních věcí Jana Masaryka o tom, že právě Schicht byl ten, kdo významně finančně podporoval válečné úsilí nejen Velké Británie, jejímž byl v té době občanem, ale i československé exilové vlády."

Případů, kdy Němci bojovali proti nacistům bylo ale mnohem více, o řadě z nich se ale dosud neví. Projekt zapomenutí hrdinové se věnuje lidem, kteří po válce získali statut antifašisty. Dokázat, že byl člověk antifašistou, nebylo lehké. Znamenalo to v podmínkách poválečného období prokázat svůj protifašistický postoj během okupace. Situaci jim nezlehčoval ani fakt, že tak museli činit v jednacích řeči české, ačkoli jejich mateřštinou byla němčina. Získat statut antifašisty se podařilo asi 130-150 tisícům lidí; Němců, kteří s Hitlerovým režimem nesouhlasili bylo mnohem více. Řada z nich ale nepřežila válku nebo byla nucena opustit svou vlast v rámci divokého odsunu.

Co se dělo s lidmi, kterým se nepodařilo své postoje prokázat?

"Byli zařazeni do běžného odsunu, což pro ně znamenalo horší sociální situaci, už když setrvali na tomto území. Tehdy byl přidělový systém, který podle toho, v jaké kategorii jste zařazen tak rozhodoval o tom, jestli dostanete na den pět nebo deset brambor, když to řeknu takhle zjednodušeně. A samozřejmě do toho odsunu si mohli sociální demokraté

nebo antifašisté obecně si mohli obecně dřív více věci do Německa. Faktem je, že ti, kteří si třeba vzali mobiliář, kterým bylo umožněno vyvézt nábytek, taky pouze v omezeném množství, ale vláda jim to až na hranici umožnila za státní peníze vyvézt. Ale z hranice do vnitrozemí si to už museli platit. A museli hlavně platit clo."

Projekt „Zapomenutí hrdinové“ byl měl skočit v září letošního roku. Je plánováno vydání knihy, která by měla osudy německých antifašistů v Československu připomenout.

Sudeťáci se radují

MÁTE JIŽ ZAPLACENÉ ČLENSKÉ PŘÍSPĚVKY \$25?

Věděli jste o Austrálii?

- Nejvyšší teplota vůbec kdy zaznamenaná v Austrálii byla 53°C v Cloncurry, Queensland, v roce 1889.
- Marble Bar v Západní Austrálii je obvykle považován za nejteplejší místo v Austrálii díky tomu, že zde po 160 nepřetržitých dní v roce je teplota nad 37.5°C.
- Nejnižší zaznamenaná teplota byla 23°C pod nulou v Charlotte Pass v Novém jižním Walesu v roce 1994.
- Průměrné roční dešťové srážky v Austrálii jsou 165 milimetrů.
- Austrálie pokrývající více než 7.6 milionů čtverečních kilometrů představuje pět procent souše na světě.
- Austrálie je šestá největší země na světě a je jediná z šesti největších zcela obklopená vodou.
- Pobřeží okolo australské pevniny a jejích ostrovů měří celkem 59,736 kilometrů.
- Uluru pokrývá plochu 3.3 čtverečních kilometrů a její obvod měří 9.4 kilometrů. Tyčí se 345 metrů nad okolními planinami a dosahuje hloubky několika kilometrů pod povrchem.
- Australská nejvyšší hora je Mount Kosciuszko, vysoká 2228 metrů. Nejvyšší hora na světě Mount Everest (8848 metrů) je téměř čtyřikrát vyšší.
- Austrálie je nejnižší světadíl na světě s průměrnou výškou pouze 330 metrů.
- Australská nejdelsí řeka je Murray River, měřící obdivuhodných 2520 kilometrů.
- Wallamanovy vodopády poblíž Inghamu v Queenslandu jsou při 305 metrech australské nejvyšší.
- S výjimkou Antarktidy, Austrálie je nejsušší světadíl na světě, s okolo 35 procenty kontinentu mající tak malé srážky, že je klasifikován jako poušť.
- Nejnižší roční srážky jsou v oblasti jezera Eyre, v Jižní Austrálii, která má průměrné roční srážky kolem 100 milimetrů.
- Nejvyšší roční srážky jsou v Tully, v Queenslandu, s průměrnými ročními srážkami dobře přes 4000 milimetrů.
- Psí plot je více než 5000 kilometrů dlouhý a byl postaven aby zabránil dingům napadat dobytek. Běží z Jimbouru v Queenslandu do Velkého australského zálivu v Jižní Austrálii.

PERLY A PERLIČKY - sokolské i nesokolské

Smrt vysokoškolačka Jana Palacha v lednu 1969 na Václavském náměstí v Praze by neměla být pozapomínána. Palach se tehdy upálil proto, aby podal výstrahu těm, kdo počínali kapitulovat a klesat na kolena před tvrdou realitou sovětské okupace. Když pomyslíme, že někteří mladí zpozdilci v republice odpovídají dnes v anketě o tom, co vědí o době komunistické poroby tak, že "byly nějaký dlouhý fronty na banány", jde nám skoro mráz po zádech. Šel by asi i chudáku Palachovi, kdyby se byl dožil...

Česká republika se v lednu ujala formálního předsednictví Evropské Unie za padání bomb v palestinské Gaze a za trestuhodného zablokování plynovodu zásobujícího Evropu ruským plynem. V Jeruzalémě se objevil český zahraniční ministr Karel Schwarzenberg a na kijeviském jevišti vystupoval premier Topolánek – a, mimochodem, Schwarzenberg jako jeden z mála evropských politiků výrazně prohlásil, že dobře chápe důvody Izraelců bránit se trestní vojenskou výpravou proti pumovým útokům teroristů organizace Hamasu vládoucí Gaze, kterážto organizace má za cíl Izrael jako stát zničit a smést Izraelity do moře. Topolánek v Kijevě zastíňoval ukrajinskou ministerskou předsedkyni Timošenko svou skoro dvoumetrovou výškou a – doufejme – působil kladně i svojí diplomatickou moudrostí a erudicí. A ovšem, český umělec David Černý si neodpustil "oslnit" Evropu vymodelováním jistého modelového projektu v Bruselu vystaveného, obdařujícího jednotlivé země charakteristikami, jak

je vidí David Černý a jeho spolupracovníci.. Tak například nad mapou Francie se rozprostírá nápis GREVE (stávka), Bulharsko je zobrazeno jako turecký kloset bez sedadla a jen se šlapkami pro chodidla, Itálie s postavami několika fotbalových hráčů, Rumunsko jako Drakulova tvrz, Slovensko jako uherský salám a Británie jako NIC. Že to vzbudilo po Evropě poprask, netřeba ani uvádět. Davidovi Černému ovšem nelze upřít jistou originalitu. Čertovo kopytko se zdá být v tom, že toto dílo bylo uvedeno naší republikou jakoby zcela oficiálně.... Nu, jistě toho není zatím konec. Ovšem na vlastní uši jsem slyšel hlasatele televise BBC s úsměvem prohlásit "ale mně se to líbí" když referoval o pobouření jednotlivých států, zejména ovšem Bulharska. David Černý sám se vyjádřil, že se ukáže, mají-li Evropané smysl pro humor. Tedy samozřejmě pro druh humouru Davida Černého.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Ústřední postava sametového pozdvižení a někdejší prezident Československa a později i České republiky **Václav Havel je opět vážně nemocen** a ošetřován v motolské nemocnici v Praze. Před několika léty za pobytu v Rakousku též kriticky onemocněl zápallem plic a dýchacích cest. Operativním zákrokem tahdy ztratil polovinu plic a jeho nynější stav je tedy jistě nutno považovat za vážný.

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Podle žurnalisty Luďka Frýborta probíhá v republice jím tak nazvaná „**kunderiáda**“. Někdo totiž někde objevil, že v Paříži nyní žijící a francouzsky píšící český spisovatel Milan Kundera za své bolševické éry počátkem padesátých let když země voněla slibem udal jakéhosi Dvořáčka. Dovedeme si představit jaké asi tehdy byly následky takového udání. „Kunderiáda“ prý otrásla sameťáckým světem a bývalí soudruzi i skorosoudruzi prý nacházejí tisíce omluv. Sameťáci prý Kunderovo udání omlouvají – „však jsme byli mladí a taky takoví“ Je-li však Kunderovo udání skutečně pravdivé, bude se on muset přiznat a kát se. Vytáčení by nepomohlo...

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Emily-Rose Šárková

Rodina dlouholetého člena naší sydney-ské jednoty **bratra Bohuslava Šárky** rýsuje v kulturním dění Austrálie významnou stopu. Jeho dcera "Eliska Sarka" je učitelkou hudby a pořadatelkou koncertů klasické hudby na sydney-ské konservatoři a v jejím hudebním vzdělání ji kdysi – jak oceňuje sám bratr Šárka – od dětství podporovala jeho manželka, Angličanka. Ve třetí generaci australských Šárků je to teď i vnučka Emily-Rose, eminentně nadaná pianistka, která na konservatoři v Sydney uspořádala již několik koncertů. Na pořadu jejího listopadového koncertu mistrovsky předvedla klavírní koncert Mussorgského Obrázky z výstavy. Toto monumentální klavírní dílo zahrála bez not, se zřejmě vlastní interpretací a sklidila za-

sloužený potlesk. Vnučka Emily-Rose není ale pouhou Emily-Rose. Plným jménem je teď Emily-Rose Šárková. Ano, čtete správně, Emily-Rose Šárková, včetně onoho českého háčku! Sama se tak prý dala nedávno dokumentárně přejmenovat a má na to i glejt. Za nedávné návštěvy Prahy jak matka Eliška tak její dvacetiletá Emily-Rose denně prý navštěvovaly divadla a koncerty – nu a, upozorňuje děd Bohuslav, máme koncertní klavíristku Šárkovou s háčkem na "Š". Tato nadaná virtuoska získala stipendium na roční studium ve Freiburgu a příštího roku bude tedy pokračovat ve studiích v Německu. Mnoho zdaru!

Na závěrečném listopadovém pořadu kina Ponrepa se sešlo více diváků než tomu bývá jindy. Nebyli zklamáni. Byl totiž promítnut skvělý a poměrně nový **český film Případ Platfus**, natočený sice ještě za panování komunistů, ale již hluboce poznamenaný snahou režisera Františka Filipa vymanit se z brnění doktrinářského sepjetí – a to se mu věru podařilo. Film se však také vymaňuje z tradičního prostředí české kotliny mezi Děčínem a Domažlicemi a zabývá se širší lidskou problematikou. Jde o soudní případ v němž je obžalovaným vysloužilý učitel, respektive obžalovanou je spíše jeho učitelská čest. Tu obhájuje mladičká advokátka hraná Zuzanou Bydžovskou a starého učitelského vysloužilce hraje Vlastimil Brodský, a oba výborně. Tímto vynikajícím filmem zpracovaným podle scénáře Zdeňka Svěráka zakončil pořadatel sokolského Ponrepa bratr Petr Čermák filmovou sezónu roku 2008, a to na výbornou! Jak potom po představení jeden z přítomných diváků spontánně a výstižně poznamenal, kde by tak asi dnes mohl český film být nebýt mnoholeté svěrací kazajky soudružských censorčiků – kam by se třeba hrabali i Američané. Má pravdu. A to neplatí jen o filmu. Leč není ještě vše ztraceno!

Prvou neděli v prosinci **katolickou mši sloužil v kostele svaté Marty ve Strathfieldu otec biskup Esterka** z Kalifornie, také za přítomnosti pana generálního konsula Víta Koláře. Ten Sydney zná již z minula. Má na starosti všechny české katolické věřící mimo hranice republiky a je to původem moravský Slovák, což nezapře ani svou výslovností. Před zahájením mše informoval přítomné o jednáních týkajících se opětného osazení místa českého kněze v Sydney a osvětlil těžkosti, které vyplývají ze skutečnosti, že i doma panuje nedostatek kněží a vyslat nového kněze do Austrálie se sboru českých biskupů nezdá být právě tím nejpálčivějším problémem. Nicméně se očekává, že nový český kněz dosáhne sydneyjských břehů někdy do června 2009. Otec biskup Esterka také předal zvláštní vyznamenání panu Pavlu Rajnochovi ze sydneyjské katolické komunity v uznání za jeho horlivou a záslužnou práci. Po mši se pan biskup vmisil mezi věřící pochutnávající si na poledních dobrotách v přílehlé společenské místnosti a znovu se všem tam přítomným ukázal jak muž neokázalý, neformální, přívětivý, přímý a srdečný. Statný chlapík je to každým coulem – však byl také kdysi americkým vojákem!

Počátkem prosince se opět konal již **tradiční vánoční koncert** v anglikánské katedrále svatého Ondřeje v Sydney, v režii slovenské **pěvkyně Sylvie Viragové** a za hojné účasti obecnstva. Bohatý hudební program zahrnoval mladou a nadanou australskou houslistku, původem argentinského a v Sydney usazeného tenoristy, smíšený pěvecký sbor z Willoughby a samozřejmě i několik parádních čísel zazpívaných Sylvii Viragovou jako sólistkou i v duetech s australskou kolegyní. Program byl zakončen koledami v několika jazycích a věřte, že taková Tichá noc nebo Ó Tannenbaum dovedou člověkem ve vánoční době pohnout. Našinec si během koncertu znovu potvrdil, že i zdejší publikum nepřestává holdovat evropské klasice – to konečně dokazují i velkolepě úspěšné koncerty Holanďana André Rieuho – a že ne všichni smrtelníci se dali omámit falešnými proroky, nepokrytými vydríduchy a vulgárními omamnými jedy přesycenými provozovateli amerického nemelodického a nerytmického řinčení a hlomození předhazovaného dnešním mladým lidem jako hudba. Vánoční koncerty evropského pořadu kdysi zahájila pani Ingrová a jak se zdá uhodila na správnou notu. Budíž Sylvii Viragové jako pokračovatelce této kulturní hudební tradice vyslovena zasloužená chvála.

Je-li už řeč o řinčení a hlomozech vydávaných za hudbu, zahlédl někdy někdo z Vás “hudební” pořad v noci ze soboty na neděli na státním kanále SBS? Chce-li se kdo vzdělat v nenávislném, zloajném a často oplzlém provozování toho, **co se nám předkládá jako hudba**, ať si poslechne program zvaný The Rage, česky tedy zuření. Ono to zuření skutečně je, a je to zuření slabomyslné, plné zlovůle, nenávisti a všech zvráceností. Jde to hodinu za hodinou, celou noc, ale vydržíte u přijimače nanejvýše několik minut. Zdá se to být zboží netuzemské, pravděpodobně původu amerického.

Neodvažoval bych se sice zabraňovat posluchačům poslouchat cokoli, ale bylo by zajímavé zjistit kdo takové programy vybírá a provozuje. Tenhle Rage, to Zuření už SBS pouští téměř od počátku, tedy po drahná léta. Nevylučuji že milionům se to zamlouvá, zatímco já staromilec volám po zvadlé minulosti – ale ta běsnivá nenávisť z tváří těch účinkujících čišíci – te je prostě unicum, to se musí prostě vidět.

Jak všichni dobře víme plody nejskvělejšího českého vývozního artiklu, hudby, ověřují obě strany globu. **Překrásný koncert klasické varhanní tvorby** zde v Sydney hostujícího českého mistra Pavla Kohouta jsme si vyposlechli v prosinci v chrámu Neposkvrněného početí panenky Marie ve Waverley, za účasti pana generálního konsula Víta Koláře s chotí a také za účasti v Sydney právě přítomného biskupa zahraničních Čechů Esterky z Kalifornie. K jeho konání přispěl vrchovatou měrou český generální konsulát a i dámská reprezentace Doverských výšin byla všude patrná. Do konce i sladkost konsulárních buchet, vezme raději chutného konsulárního buchtovi, abychom přešli nařčení z dvojmyslnosti, uvítalo naše promoklé a pokleslé smysly – ono totiž právě lilo – hned v předchrámovém prostoru. Nejenže jsme vyposlechli varhanní hudbu předváděnou nevšedním umělcem, bylo nám i s podivem a jistým druhem zadostiučinění konstatovat, že chrám Neposkvrněného početí panny Marie hostil onoho večera dvě Pavlů Kohoutů. Mistra Pavla Kohouta varhanika a inženýra Pavla Kohouta specialistu na výbušniny jako pozorného posluchače. O dvou kohoutech kolují celé legendy. Dva Pavlové Kohoutové v jednom kostele waverleyských měšťaninů je rarita. Není prostě večer varhanní hudby jako večer varhanní hudby. Varhany a výbušniny nebývají slučitelné i když jejich ovladaatelé sloučení skloubit dokáží.

Nový rok zastihnul obě bývalé větve československé federace ve světle evropských reflektorů. Slovensko učinilo velmi odvážný krok mezi euromagnáty a jeho následky ukáže teprve budoucnost. Je obvyklé, že po změně na evropské platidlo se ceny vyšvihnou nahoru a Slovensko asi nebude výjimkou. Na druhé straně si tento poměrně malý stát zaslouhuje obdiv s jakou odvahou tak odvážný finanční krok učinil. Čechům se od prvního ledna dostalo předsednického křesla Evropské unie a král Jiří Poděbradský jim asi z hrobu žehná – vždyť to byl kdysi právě on kdo se snažil, marně snažil, přimět evropské panovnické dvory k přijetí myšlenky evropského sdružení. Je to sice funkce především formální, ale nebude Čechům škodit trochu se na tom trůně Evropy blýsknout – popřípadě se také znemožnit. První hláška napovídá i troše zdravého rozumu, když Češi jako novopečení předsedové ohlásili, že izraelská vojenská akce na území Gazy je v podstatě spíše akcí obranou než útočnou. České předsednictví má končit v červnu a ukáže se, jak ten předsednický stolec Čechy poznamenal.

Silvestrovský večer probíhal nezastřeně na klidáňko, nebo spíše i na klidáňečko. Veselice při různé hudbě a tanci asi patří již jen minulosti, leč nevyšlo to přece jen tak na nulu. Byly chlebíčky, obložené tím i oním. Byla ruská vejce z výroby sestry Dlaškové. Na stole se ukázaly i její nenapodobitelné vábivé kremrole. Bylo promítání, bylo popovídání, převládali asi nadsedmdesátníci anebo skorosedmdesátníci, byl poklid, byl mír a jen zvenčí doléhal slaboulinký hukot raket... A to všechno v sokolovně, která prochází očividně procesem jistých naléhavých očistných obnov. Silvestr tedy byl. Konal se. Vlastně se i zdařil a starosta bratr Jenda Jelínek opět exceloval v ladné a čistě Jelínkovské výzdobě prostředí.

Věstník již dlouho udržuje **styky se základní školou v Krouně**. Není to sice spojení sokolské, ale redakci občas potěší i svazky mimosokolské. Nedávno došel od těchto našich korespondentů takový útlý svazeček básniček jejich žáků o zimě pod titulem Zimníček. Už je to tu zas, nastal zimní čas ... sánky, lyže, klouzačky, zapomenem na hračky – to je například úryvek z veršů žačky VIII. třídy Anety Vašulinové nazvaných

Radovánky. Aneta má zřejmě smysl pro rytmus a její veršičky se dobře čtou v našem lednovém nadřicetistupňovém parnu..

○○○○○○○○○○○○○○○○○○

Tak jako Praha, i Brno je dnes rozsáhlou konglomerací dříve samostatných osad nyní spojených v jedno velké město. Jednou takovou dříve samostatnou osadou jsou **brněnské Tuřany** o nichž nám poslala pilná čtenářka našeho Věstníku a tuřanská rodačka paní Zdenka Háberová zajímavé historické údaje. Minulého roku Tuřany oslavovaly osmistyleté výročí – nikoli svých narozenin, ale jedné dochované písemné památky, jíž je listina datovaná 25.zářím 1208 „dle které získal Tuřany a Petrovice olomoucký biskup Robert výměnou za biskupské vsi Doubravnik a Drahnice.“ Jak se dovídáme, tato listina vydaná ještě za panování Přemyslovců je i nejstarší listinou v Archivu města Brna. Není prý však pochyby o tom, že minulost obce Tuřany, nacházejících se v úrodné oblasti na kdysi důležité křižovatce starých obchodních cest, sahá značně hlouběji, než napovídá datum darovací listiny. Tuřany jsou od roku 1990 součástí městské čtvrti Brno-Tuřany... Nu prosím, my Pražáci se často domníváme, že má-li už Praha mít tak exoticky pojmenovanou čtvrť jako Hrdlořezy, Brno nám konkuruje těmi svými Žabovřeskami – leč tu chybu lávky dokazují právě dávnověké Tuřany.

Lovec perel Bojar

www.toyzarama.com.au

WE Accept

VISA

KOVAP Buy Czech Toys Online, All the big brands such as Merkur, Kovap and Maly Genius

Pochopení současné světové finanční krize.

Jestli máte problém s pochopením současné finanční krize, následující řádky by vám mohly pomoci.

1. Kdysi dávno v jedné vesnici v Indii jeden muž oznámil vesničanům, že koupí opice - každou za \$10.
2. Vesničané věděli, že v okolí je mnoho opic, proto odešli do lesa a začali je chytat.
3. Muž koupil tisíce opic za slíbenou cenu \$10. Když se snížil počet opic v přírodě, vesničané už nepokračovali ve svém loveckém úsilí. Nato muž oznámil, že bude kupovat opice po \$20. To vyburcovalo vesničany natolik, že opět začali opice chytat.
4. Záhy se výskyt opic snížil a lidé se vrátili zpět na své farmy. Muž zvýšil nabídku na \$25, ale v té době bylo už velmi těžké opice chytit.
5. Takže muž oznámil, že bude kupovat opice za \$50 za kus a protože musí odejít do města, bude ho zastupovat jeho asistent, který také bude jeho jménem opice nakupovat.
6. Když muž odešel, jeho asistent řekl vesničanům: "Podívejte se na všechny tyto opice v klecích, které od vás muž koupil. Já vám je prodám za \$35 za jednu a až se muž vrátí z města, vy mu je můžete prodat zpět za \$50, tedy za částku, kterou vám včera muž oznámil."
7. Vesničané dali dohromady všechny svoje úspory a koupili všechny opice.
8. Poté vesničané už nikdy neviděli ani muže ani jeho asistenta, jen opice byly všude kolem jako na začátku. Vítejte na Wall Street!

Před nebeskou bránou stoja dva rady mužov.

V jednom z nich sú muži, čo boli celý život pod papučou, v druhom tí, ktorí neboli. Rad "podpapučových mužov" je nekonečne dlhý, v tom druhom stojí len jediný chlapík. Príde svätý Peter a pýta sa ho: „Ako je to možné, že ten druhý rad je taký dlhý a ty tu stojíš sám. Prečo vlastne stojíš v tomto rade?“

A chlapík na to: „Čo ja viem? Žena ma tu postavila.“

- Egoista je človek, ktorý myslí viac na seba než na mňa...
- Osemdesiat percent mozgu človeka tvorí kvapalina. U niektorých brzdová...
- Podstatu kvantovej fyziky najlepšie vystihuje černochoď v tmavej izbe, hľadajúci čierneho kocúra, ktorý v tej izbe nie je...
- Psychiatri tvrdia, že každá štvrtá osoba má nejakú mentálnu poruchu. Ak si teda niekde s tromi priateľmi a nebadáš nič zvláštne, tak potom si ten blbec ty...
- Mám také podozrenie, že Mikuláš ani Ježiško darčeky nenesia. Už dávnejšie sa mi zdalo, že to bude asi niekto z rodiny, no odkedy bývam sám a už dva roky som nič nedostal, začínam byť o tom presvedčený...

Manželka natirá střechu a manžel sleduje v televizi fotbal. „Kdybych náhodou spadla,“ volá na něho manželka, „mohl bys mi o poločase zavolat sanitku?“

„Tak vy tvrdíte že tie príbory ste ukradli omylom.“ „Áno pán sudca. Myslel som, že sú strieborné.“

Čašník kričí na zákazníkov: „Rýchlo zjedzte svoje porcie!“ „Čo horí?“ „Ešte horšie! Práve prišla hygienická kontrola!“

Pýta sa vnúča starého otca: „Dedko, čo je to dôchodok?“ „Dôchodok, dieťa? To je spomienka na plat.“

Rabín napísal na dvere synagogy: „Vstúpiť do synagogy s nepokrytou hlavou je rovnaký hriech ako cudzoložiť.“ Ráno tam bolo pripísané: „Skúsil som oboje, nedá sa to porovnať.“

Ja si myslím, že ľudia by mali chodiť bosí, je to oveľa zdravšie. Napríklad, ja keď sa ráno zobudím obutý, tak ma bolí hlava...

Kedy bude na Slovensku dobre? Ak štyri cudzie jazyky ovládajúci policajti ochotne pomôže prácou unavenému Cigánovi nastúpiť do vlaku metra v Košiciach.

CESTOU DO EXILU (11)

Bořek Šindler

PESTALOZZIDORF

„Choemet Sie inne“ – tak nějak se ozval příjemný alt Frau Wetzel ve švýcarských dyč. Vstoupil jsem s obligátním „Gruezzi“ a manželka vedoucího Pestalozzidorfu mě ovšem ihned poznala. Ja Boris – Bóóris – Herr Schindler, a už jsme zapřádali živý hovor. V Pestalozzidorfu jsem všeobecně platil za Borise, někdy výjimečně jsem byl oslovován jako Herr Schindler a Schindler je ve švýcarských končinách jménem běžným, dobře i chvalně známým a váženým. Za chvíli se objevil i Herr Wetzel, zahřmotil po mně dobře známým wetzlovsku sonorním hlasem a už jsem vytušil, že budu mít asi vyhráno. Vyhráno? Vyhráno na tu nejbližší budoucnost. Že mě nepošlou zpět do St.Gallenu. Že mohu – alespoň zatím že mohu – zůstat v Trogenu. Manželé Wetzlovi mě znali jako Čecha a Čechů se tam kolem nikde nenacházela velká síla, ale musel jsem alespoň zběžně načrtnout jak došlo k tomu, že jsem se v Trogenu najednou zase z ničeho nic objevil. S dodatkem, že tentokráte pro mne už nebude návratu do Prahy. Ujistil jsem pana Wetzela, že jsem zatím policejně přihlášen dole v St.Gallenu jako československý turista a že by u nich v Pestalozzidorfu se mnou neměli být žádné „Umstaendlichkeiten“. Oba Wetzlovi se mnou hovořili v hochdeutsch, dobře věděli, že na jejich curyšskou odrůdu švýcarských dyč bych si netroufnul vyšplhnout. Už jsem se viděl opět s lopatou v ruce a ve větší štěstí jsem ani nedoufal, avšak Herr Wetzel měl se mnou tentokráte záměry jiné. Právětak jako jeho nová kancelář už byla usídlena v jednom z nově postavených domků, odstěhovala se „vesnická“ kuchyně do moderního prostředí právě naproti té kanceláři a na tu zbrusu novou kuchyni zaujímající tak jakési ústřední postavení on významně zakroužil pohledem i ukazováčkem. Tam se ohlaste panu Noellimu, ale zajděte nejdřív za Nussim. A poslouchajte, Herr Schindler, jak to je s Vaší latinou? No jakž takž bych se i protloukl, prozradil jsem a na tom zatím zůstalo. Hnal jsem se ale raději za Nussim. Uf Widderluegge, vypadlo ze mě ještě a platilo to i té pohledné dívce za psacím strojem – asi nějaká nová sekretářka pana Wetzla řekl jsem si – ale zaznamenal jsem jak očividně zbystřovala sluch když jsem Wetzlovům líčil své zkušenosti z pražského února.

Nussi – to byl Willi Nussberger z Basileje, původním povoláním učitel a nyní zaměstnanec ve vesničce Pestalozzi – sídlil ještě stále v jednom „starém“ domě o kousek dál, chlapík o pár let starší nežli já a dobrá duše. V Pestalozzidorfu byl pravou, a často i levou rukou exekutivy, tedy pana Wetzla, a dohlížel, dobrácky dohlížel, na všechny „Bauhelfery“. Ja Bóóris, was machst Du ja hier wieder? A padli jsme si hned i do náručí a bylo po ceremonii. Do oka jsme si padli již dlouho předtím. Nussi měl dobré a velké srdce a byl to pomladší chlapík štíhlého zjevu. Zavedl mě nejprve do „ubytovny“ a potom jsme dohopsali ke kuchyni a vnikli do ní. Byla mnohem prostornější nežli bývala ta stará a neušlo mi, hned na první pohled, že je bohatě obdařena kotly úctyhodných rozměrů, jen se na ně mohlo srdce jejich budoucího vymývače pousmívat a s nimi v duchu laskat. Velitel té vši nové nádhery, tak nějak dvoumetrový zr-zoun, Herr Nólli, na náš pozdrav zahřímal hlasem olbrýmým, Nussi mě rychle představil a ještě rychleji zmizel. Nastražil jsem tedy ucho levé i pravé. Dvoumetrovce si mě prohlížel s jistou dávkou neskrývané skepse, jejíž reciprocitu jsem si já dovolit nemohl. Ale na scénu se jako na zavolání dostavila i Frau Nólli s nemluvnětem na ruce. Na první pohled hezká a příjemná žena a nic dvoumetrového z jejího zevnějšku nečišelo. Nemluvnata tou dobou ještě nebyla předmětem mé zvláštní obliby a moje neurčitost v tom stvoření asi vzbudila něco jako živelný odpor a jeho zřejmá nechuf se projevila řevem mezi těmi kuchyňskými kotly. Herr Nólli mě rychle hnal ven s poznámkou, abych se dostavil na ranní šichtu o půl šesté ráno – „aber pünktlich, gell?“. To bylo moje uvedení k té řadě kotlů – ale cožpak kotle. Ucítil jsem kolem sebe jemnou a lahodnou vůni. Mé chřipí v ní jednoznačně identifikovalo svůdnou vůni ementálu... Srdce mi poskočilo, hrudť se dmula naději a mysl se vnořila v očekávání nadcházejících slastí. To mi pozvedlo náladu k podlaze již skoro příkrčenou představou každodenního drhnutí té řady na mne zejmých kotlů i předtuchou tuhé vlády dvoumetrového komandéra.

Toho večera jsem usínal mezi spolunocležníky několika národností. Hrstka francouzských studentů z Paříže, skupinka dánských učitelů, pár Holanďanů a sem tam nějaký ten Švýcar, a dokonce i jeden Angličan – a ten se později stal mým dobrým ka-

marádem. Ubikace byla ještě v jednom starém „Bauerhausu“ - v někdejší stodole sedláka, od něhož byl celý pozemek odkoupen. Nepamatuji se zdali jsem usnul jako do vody hozen, ale dvaadvacetiletí se s usínáním nemažou. Je to taková podivnost – po šedesáti letech si člověk uchová v paměti ledacos. Něco výrazněji, něco jen v obrysech pozvolného zapominání. Na ledacos si najednou vzpomene až do těch nejnepatrnějších podrobností. Na to a ono se prostě rozpomenout nemůže a nemůže i kdyby hrom bil. Ale dobře si pamatuju, že druhý den ráno jsem už před půl šestou stál u dveří kuchyně a čekal na šéfa. Snídaně byla skvělá a předčila všechny představy vyhladovělého Pražana. Při snídani se šéf vyptával na to i ono a dověděl jsem se od něho, že během války žil jako Švýcar v Berlíně. To mě trochu zarazilo, ale nevyptával jsem se co tam dělal. Herr Nöllli mě také poučil, že u něho v kuchyni se mohu najíst čeho budu chtít – ale ven že nosit nesmím nic, a to jsem už konečně věděl z dřívějšího. A začali jsme fachtit. Brzy jsem zjistil, že umývání kuchyňského nádobí nebude mou jedinou povinností – ve vesničce už tehdy byli ubytováni Italové, Francouzi, Poláci, Řekové, Němci a Rakušané. V každém domku „rodice“ fungující také jako učitelé s mladším pomocníkem či pomocnicí, a nějakých třicet dětí, a pro ně všechny právě tak jako pro bauhelfery a členy administrativy bylo třeba vyvářet, a slušně vyvářet, od snídaně po večeři. Práce bylo tedy v kuchyni jako v úle.

Ale ukázalo se, že Herr Nöllimu pomáhali i jiní, celá četa dobrovolníků, a že jsem tedy nebyl sám. Dvě mladé Američanky přicházely loupat brambory a krájet rajská jablíčka – seděli jsme na bednách před kuchyní a vedli sáhodlouhé konverzace o všem možném, německo-francouskou skoroangličtinou, smíchu bylo ale habaděj. Já jsem těm bramborovým seancím začal říkat tomato-potato conversations, a to se ujalo. Obě děvčata byla ze St. Louis na řece Mississippi a léta jsem si s jednou z nich, Margaret Garner, dopisoval, i když ona se později ocitla v Japonsku a já v Austrálii. Pomáhaly i dvě úhledné i pohledné Norky a jedna světlovlasá dánská pianistka a mladý Švýcar z italského kantonu Ticino, Adriano, kopa velmi veselá. Byl mezi námi i starík Willy Teltscher. No vidíte, jmenuju se Teltscher a rodina je původem z Moravy. Český ale neznám ani slovo, stěžoval si. Do Švýcarska kdysi přišel už můj děda, neměl ale dost peněz a nemohl se zde „zakoupit“, za války mě tu vedli jako protektorátního příslušníka a teď mám československý pas. V Československu on Willy nikdy ani nebyl, hovořil skoro výlučně švýcarsky, jako rodilý Švýcar. Nu, společnost nemohla být pestřejší. Já jsem však požíval jednoho velkého privilegia – Herr Nöllli mně svěřil klíč od kuchyně a to mi umožnilo otevřít dveře už po páté ráno a věnovat se orgiím. Smetanovým, máslovým, ementálským. Moje snídaně byly tou dobou královské. Kus bílého švýcarského chleba, kusanec ementálu a hned po něm další, appenzelské máslo a hrnec mléka okřídleného žejdlíkem smetany. Debužiroval jsem den ze dne, ráno za ránem jako neomezený vládce Liechtensteinu, někde tam dole nad Rýnem. To víte, pustit mladého a vyhladovělého nenasytu do kuchyně – ale člověk tím mládím přímo kypěl a na šíři jeho pasu se nic neměnilo. Ostatně pohybu bylo dost a dost.

Pozdě odpoledne se chodívalo na procházky na blízkou Hohe Buche anebo potom po večeři na vzdálenější a výše položený Gäbris a z Gäbrisu byl úchvatný pohled na Säntis a dále na jih ku kantonu Glarus na věnec východošvýcarských Alp. Veselá a více méně bezstarostná mezinárodní společnost nás mladých lidí se nikdy nenudila. Zpívalo se, šprýmovalo, byli jsme veselí a byla to jakési takové semeno budoucí evropské unie, zcela bez hranic. Anebo jsme jen tak posedávali na pastvinách hned nad Pestalozzidorfem, rozhlíželi se přes Bodamské jezero a zpívali, zpěv ještě v té době nebyl tabu, nebyla televise, ale bylo družno a nikdo nám nijak neporoučel, nestál nad námi s klackem, nekázal nám co dělat a jak se bavit. Nu a bývala mezi námi v těch červených dnech i Leonie. Ta sekretářka pana Wetzela. Uměla krásně zpívat a hrála na klavír a když jsem se dověděl, že se jmenuje Leonie Swoboda, nemohl jsem nezačít si ji předcházet. Netrvalo dlouho a dostali jsme se do vážnějších rozhovorů a to mě dovedlo k tomu, že jsem ji věnoval jeden ze svých pokladů. Těch jsem měl s sebou jen několik. Výtisk kralické bible, Masarykovu Světovou revoluci, Anglicky psanou knihu o životě Edvarda Beneše a útlou sbírku Seifertových veršů. Těch Seifertových veršů – stvořil je kolem pohřbu Masaryka – jsem si obzvláště vážil a cenil. A právě ty jsem Leonii věnoval. Neuměla česky ani slovíčko, jen se na tu útlou Seifertovu sbírku s účastí dívala. Dívala o pochopila, beze slov pochopila. Tak, pomocí Seiferta, jsme si padli do oka. Do oka?

Z TAJŮ KRÁS ČESKÉ ŘEČI

Bořek Šindler

To už dávno víme, že vynést nějaký třeba i ten menší z nepřeborné zásoby našich trumfů položí angličtinu vítězným knockoutem na lopatky takměř bleskem. Ani na to nepotřebujeme vynášet to naše srdcové eso, naše sloveso. Zastavme se dnes však u přídavného jména a posvíme si i na jeho pestrost. Že jde o přídavné jméno české podotýkat jistě netřeba. Podsuňme si pod svůj drobnohlídek třeba jen takové všední adjektivum „malý“ a hned uvidíme jak je to velikánské. Velikananánské. Tak tedy malý, menší a nejmenší. Jen tak pro chuť. Malinký. Malilinký. Maličký. Maličkatý, malininký, malinkatý, malininkatý. Malounký, maloučký, malounkatý. Pomenší. Pomalý. Pomaloučký, pomalinký, pomalounký. Nemalej. Pozorujete, jak angličtina támhle v rohu chřadne a zeleně bledne závistí? Jak skřípou její chatrné, chatrnounké zoubčky špičáčky? A dotvrzují to i příslovce pomalu, pomaloučku, pomalounku. Pomaloulinku. Není to úroda? A to jsme nijak ani moc nehledali.

Nu a hned jakoby za tím druhým rohem se k nám jdou hlásit barvy. Oslovme třeba tu modrou, těm modrokrevným ostrovanům nazlost, navzdor a najust. Modrý. Modřejší, nejmodřejší. Modravý. Namodralý. Zmodralý. Modrounký. Modroulinký. A hned vedle bílý, bělejší, nejbělejší. Bělavý. Bělounký. Běloučký. Nabílený. Obílený. Vybílený. A to všechno v rodu mužském, ženském i středním a v sedmi pádech čísla jednotného a v sedmi pádech čísla množného a je toho notná přehršle. Ohlédnete-li se teď rychle, ale honem, zahlédnete ještě možná daleko za češtinou supící angličtinu a pot z čela si stírající jak se na vás nedochůdně šklebí. Připomíná-li to čern, vrhněme se i na čern. Černý, černější, nejčernější. Načernalý. Zčernalý. Černavý. Černounký. Černoulinký. Očerněný. Učerněný. Začerněný. To všechno zase v těch sedmi pádech singuláru a plurálu a ve třech rodech. A také v příslovcích.

Naše řeč prostě dovede vyjadřovat - dovede, mimochodem, i vyjádřit - velice jemňounké rozdily ve významech jednotlivých slov. Rozdíly, o nichž jiné řeči, jako například ten jazyk anglický, ani nemohou snít, protože ony ani vlastně netuší, že takové rozdily vůbec existují. K takové skvělé vybroušenosti češtiny došlo za nějakých těch posledních sto let, poté, když už předtím náš jazyk pilovaly a vypilovaly nejméně tři čtyři generace údělu našeho jazyka oddaných buditelů, spisovatelů a nadšenců od konce osmnáctého do konce devatenáctého století. K vrcholným výšinám snad přivedl češtinu Vladislav Vančura, geniální a Němci umučený mistr našeho jazyka - Němci dobře věděli koho odstraňovat.

K hlubokému skoku dolů ovšem došlo potom za panování bolševických dialektiků a tedy mistrů zakrývaného minusu. Ti, sami hovořice povětšinou jakousi nařízkovštělou hatlaninou, dali češtině poklesnout do hlubin všednosti a nevědomé omílanosti a kdo to chtěl někam na nomenklaturním žebříčku dotáhnout neodvažoval se bolševické potentáty, své mistry prznitele jazyka, nenapodobovat. Tak vznikala tak zvaná zboljševisovaná čeština a ta naši řeči zasazovala zákeřnější rány než těch pár stoveček slůvek kovbojské kompjúterovštiny ji dnes vůbec zasazuje a zasazovat může.

A vy všichni zšedivělí a prošedivělí veteráni, než nám ta s kosou zakryje zrak, ještě před zatměním a západem, ještě s těmi zbytečky čerstvé mysli si nechme před očima přejít a přepochodovat tu skvěle vybavenou a geniem našeho národa posvěcenou škálu barev. Nazelenalý, narudlý, namodralý, nažloutlý, nafialovělý, našedivělý, nahnědlý, načerněný, nabílený. Zelenavý, modravý, žlutavý, hnědavý, černavý, červenavý, šedavý, bělavý. Zčervenalý, zhnědlý, zežloutlý, zešedivělý, zrudlý, zčernalý, zmodralý. Není to nádhera, není to rozkoš ty jemňounké nuance sledovat a vychutnávat? Nu prostě běloskvoucí a bělostně skvělá je ta vyjadřovací elegance té naší nezmajlíkované a nezkompjúterované mluvy. Jen si ji střežit, uchovat, přechovat ji, zachovat tu jemně vysoustružovanou, vysoustruženou mršku a nenechat ji zahynout, nám ni budoucím.

Hezký, hezká, hezké. Hezcí a nejhezčí. Hezounká, hezoulinká, hezoučká je ta naše citlivá kráska kouzelnice. Nu není to nádhera? Větru a dešti ani nemusíme poroučet. Stačí vychutnávat a vychutnat to co ti dialektičtí neomalenci nikdy vnímat ani nechtěli ba ani nedovedli, ale povšimněme si toho zázraku a nijak nezoufejme. Ta barvitost naší mluvy tkví v jejím slovanském původu, jednadvacátý srpen nejednadvacátý srpen. A jedem'...

TĚŠÍNSKO Recenze Bořka Šindlera

Nás nijak v ničem nespécialisované Pražáky obvykle, a obvykle právem, pokládá zbytek republiky za národopisné ignoranty. Tak ještě to okolí Karlova mostu anebo přinejlepším okolí hlavního města v poloměru několika desítek kilometrů – ale Těšínsko? Zhruba uhadneme, kterým směrem leží, ale tím naše povědomí tohoto zajímavého kraje končí. Bylo by tedy namísto, aby si pražští rodáci přečetli tuto nádhernou monografickou knihu, kterou o Těšínsku připravili a bohatě ilustrovali Jaroslav Štika a Ivo Stolařík, a kterou vydalo v roce 2001 nakladatelství v Šenově u Ostravy. Mně se do ruky dostal jen její třetí díl o rodině, obci, obyčejích a lidovém léčitelství a to v časovém úseku několika staletí. Kniha podává tolik pečlivě a systematicky roztríděných informací, že prostě není možno se jimi jednotlivě zabývat. Všimněme si však alespoň několika málo zajímavostí o životě lidí z kraje kolem Těšína, Karviné, Jablunkova a vůbec východně a jižně od Ostravy. Kniha ovšem pojednává o obyčejích a zvycích minulých dob – ale na těšínském venkově se dodnes zachovaly podstatné zbytky původního nářečí.

Obyvatelstvo těchto míst tvoří jakousi národopisnou směs mezi severovýchodními Moravany, jižními Poláky a severozápadními Slováky. Hovoří, nebo donedávna ještě plyně hovořilo nářečím, které není ani moravštinou, ani slovenštinou a ani polštinou, je to ale nářečí rázovité a českému uchu lahodí i svou neobvyklostí. Ale pozor, tito bodří Severomoravané nejsou wasserpoláci. „Na Toma sec doma, najedz se masa, nechodz do lasa“, nabádá poučení proslovované v Komorní Lhotce na svatého Tomáše, těsně před vánocemi. „Až vam vinšujem ščenšči, zdovi, všenskim boži požegnani na to boži naroženi...“ recitovala autorům jistá gazdina Chybidziurová z Bukovce, narozená tam v roce 1898. Důležitým aktem bylo kdysi zjišťování, zdali se děvče v blízké budoucnosti vdá. Ve Skalici se prý vyprávělo, že sen z noci na svatého Ondřeje se do roka vyplní. „Aby še vum do roka Hanka vydala to Bug dej, aby dobrego chlapa dostala to bug dej...“ zpívali vánoční koledníci. V Hřčavě choďovalo a snad i dodnes chodí zbožné procesí věřících na pouť sv. Cyrila a Metoděje a člověk si znovu ověřuje, jak účinné musilo být působení těchto soluňských věrozvěstů na území Velké Moravy před více než tisíci lety.

Nu, těšínská bojaři si věru neberou před ústa ubrousek – však poslyšme.

Kisla jabloň, slatko gruška, nepřítiskej moja mila ku mě břuška. Dyby my še neščiskali kany by še u sto đablub chlapani brali? Tak praví poučná slova písně, kterou autorům zpíval jistý Pavel Zogata z Hřčavy. O těhotné ženě se říkalo, že „chodí hruba“ nebo že „je hruba“, „něsama“ či že „chodí inači“. Oni to ti Těšínská měli všechno očividně propočítáno velmi zevrubně. Avšak jedním z nejdůležitějších obřadů opředěných lidovými zvyky byla ovšem „svadba“, narození dítěte, ale také smrt, která se považovala za součást života a na kterou se staří lidé pečlivě připravovali. Kolem pohřbu se vyvinuly pevně zachovávané obyčeje a je pozoruhodné, že podle autorů knihy byl ještě v 19. století bílý oděv barvou smutku, a takovou barvu měl smuteční oděv pohanských Slovanů. Duše zemřelého měla podle názoru venkovského lidu na Těšínsku nejdéle setrvat u hřbitovní brány, a to až do doby kdy ji vystřídá další zemřelý. V Košařískách se prý tradovalo, že zemřelý u hřbitovní brány „vachuje“ dokud nepřijde jiný pohřeb. Ze starých obyčejů se až dodnes prý dochovalo, že pohřeb je záležitostí celé vsi a zúčastňuje se ho tedy celá obec.

Obzvláště poutavou částí knihy je stať o lidovém léčitelství na Těšínsku, při němž se zachovaly praktiky velmi rozdílného původu a velmi mnoho praktik se zachvalo také kolem porodu a jeho uspíšení. „Znachořu“ radili rodiče vypít vodu, v níž se uvarilo pět vajec na tvrdo, aby se brzy dostavily porodní „boly“. Pro potrat se připravovaly různé odvary k pití i ke koupelím – „z jalovčinek, rozmarýnu, z máty peprné nebo vodní a z plavúně/nětoty...“ „Navjadle“ (neduživé) děcko se v Domoslavicích natřelo „zelnici“, vodou z kvašeného zeli smísenou s žitnou moukou, jinde octem smíseným s rozetřeným česnekem a žitnou moukou... Obvyklým lékem při žaludečních a střevních potížích byly odvary mačeřonky (mateřídoušky) a řuravca, třezalky, zeměžluče, čantoryjky, tysončnicka, hlistovačnicka, pelyňku (pjolyňka), zelených jalovčinek, vody z kvašeného zeli a tak podobně – a já doufám, že se mi podařilo ty všechny uvedené lektvary správně uvést. Zaživací potíže všeho druhu, mimochodem, se nazývaly „morisko“ a jako prevence se připravoval odvar z čekanky nebo odvar z vachty třílisté zvané třilistník nebo „hořka kunčina“. Tyto a jiné léčitelské praktiky se časem sice

posunuly do sféry kulturní historie, je ale prokázáno, že oficiální medicína často přejímala osvědčené zkušenosti z lidového léčení.

Jak již napověděno, kniha je snůškou tisíců zvyklostí, obyčejů a lidových zvyklostí a bylo by vyloučeno je zde všechny probrat. V knize jich ovšem objevíte pěknou řádku. Je to kniha poučná a je to záslužné dílo o kraji, jeho historii a životě, jehož obdoby by bylo v Austrálii nemožno najít. Vřele doporučuji k zajímavému počtení.

GLOBAL JIHAD: The Future in the Face of Militant Islam;

book by Patrick Sookhdeo *review by Bill Muehlenberg News Weekly 6 Dec 2008*

Vital handbook on the present danger

(London: Isaac Publishing- Hardback: 670 pages-Rec. price: AUD\$50.00)

Everyone now knows about radical Muslim terrorists and their campaign of bloodshed and intimidation. In response, the West has declared war on terror, and military operations are underway, either covertly or openly, in order to bring this threat to an end.

Dr Patrick Sookhdeo is well aware of the global terror campaign. But he is also aware that there is much more to this struggle than just suicide-bombers. There are theological, political, moral and ideological issues as well. Thus this book is not entitled "Global Terror", for that would give a misleading impression of what this battle is really all about. Terrorism is simply one facet of a multilateral approach to achieving Islamic supremacy around the world.

Lifelong study

Sookhdeo is eminently qualified to write on this subject. He was born in Guyana, South America, to an Asian Muslim family, although he is now a Christian residing in London. He has spent his life studying Islam and the jihadists. He is more than familiar with Islamic history, theology, culture and practice.

In this substantial volume of nearly 700 pages, Sookhdeo examines how the global Islamic challenge is being manifest, and how it can be withstood. He looks primarily at the theology and beliefs of Islam, and argues that only a major reform of Islam itself can really turn things around.

While many are happy to believe that "Islam is peace", the truth lies elsewhere. In fact, the radical Islamists are not some aberration of Islamic belief and practice, but are really an integral part of it. Many people nonetheless want to distinguish between Islamist terrorism and Islamic terrorism. "However, this is really a meaningless distinction," says Sookhdeo. "Islamism is simply the essence of classical Islam, and violence and terror are found within both of them."

Although the major sources of Islam provide the inspiration for terror, that does not mean that all Muslims are terrorists. Most Muslims in fact reject the jihadists.

But if Islamist violence can be justified by, and found within, the main Islamic sources (i.e., the Koran, the hadith, the life and teachings of Muhammad, etc.), then only a major reform of Islam, and a new reinterpretation of it, can help to curb the violence.

Thus the war on terror is really just a small part of a much larger war, that is, the 1,400-year-long war of Islamic expansionism. The pursuit of Islamic power and hegemony is what jihad is all about. The struggle for Islam includes not just violent military means, but all manner of other means as well.

Islam envisages jihad to be a permanent struggle, one that will continue until all of Allah's enemies are subsumed and sharia law rules the earth. Until then, there can be no real peace.

Sure, temporary peace can be negotiated when Islam is not in a position to achieve complete dominance. But whenever Islam becomes the ruling ideology of a country, then all non-Muslims must submit, or endure dhimmitude. Dhimmis (non-Muslims under Islamic rule) must submit to the demeaning regulations of Islam, including payment of the *jizya* (poll tax).

Persecution of non-Muslims in Muslim lands is an ever-present reality, and more Christians are being killed today in Islamic lands than anywhere else. And many moderate Muslims are being killed by the Islamists as well.

Sookhdeo here offers extensive documentation and explanation of Islamic jihadist thought and practice. Countless Muslim thinkers, jurists, imams, commentators and strategists are quoted here. He clearly makes the case that the ideology and aims of jihad are contained in the very heart and soul of Islam.

Meaty chapters explore various issues, such as the life and history of Muhammad; the nature of the Koran, the hadith and sharia; the Islamic understanding of peace; the theology of war and empire-building; and responses to Islamic terrorism.

Consider one chapter, on *taqiyya*. This is the Arabic term for religiously-sanctioned deception or dissimulation. It has long been held by leading Muslim authorities that Muslims have a right to practise deception with non-Muslims if there is a conflict between faith and expediency.

This practice has been especially useful for Muslim apologists and evangelists who want to convince gullible Westerners that Islam is really a religion of peace. It is a regular practice of those who "expend much energy to convince non-Muslims that Islam is, and has always been, peaceful and tolerant". This puts non-Muslims off guard, and prepares them for eventual Muslim rule and domination.

Sookhdeo has penned a number of previous works on Islam, but this is his magnum opus, at least for now. It is a goldmine of information, facts and figures on what is one of the greatest threats facing the free West today. It is only because of ignorance about the contents of this book — and others like it — that we are in such a predicament today.

Ignorance can no longer be an excuse. As Sookhdeo says, "Ultimately to gain victory over the Islamists will require the exercise of the will and a right understanding of the situation."

This volume certainly provides all the necessary information for understanding the nature of the war we are in. Whether we have the will and the guts to stay in the battle and see it through to the end is another matter. But Sookhdeo's volume is a must read for everyone — Muslim and non-Muslim alike.

*Nezapomeňte, že Valná hromada Sokola
Sydney bude v neděli 29. března 2009
ve 14.00 hodin*

Nabízím překladatelskou službu na veškeré práce z češtiny do angličtiny
zejména překlady legálních dokladů a v oblasti zpravodajství, beletrie (literatury,
rodinné biografie), zdravotnictví, sportu, médií apod.

Alena Jirásková

Schválená překladatelka NAATI

(National Accreditation Authority for Translators and Interpreters)

+61 409 677 522

czlink@hotmail.com

FREE LOAN CAR
All Vehicle Servicing & Repairs!

Autolab®
be safe. be sure

Daniel Chermak, Owner and Technical Director

We Wash & Vacuum Your Car!

209 Pittwater Rd, Manly

Ph: 9976 3255 Also open Saturdays 7.30 - 12pm

**SOKOLSKÁ RESTAURACE
V NÁRODNÍM DOMĚ JE OD
1/12/2008 DOČASNĚ UZAVŘENA.
POKUD MÁTE ZÁJEM
O PROVOZOVÁNÍ RESTAURACE
PODEJTE PÍSEMNOU ŽÁDOST
S UVEDENÍM KVALIFIKACE
A ZKUŠENOSTÍ V TOMTO OBORU
NA ADRESU:**

**Sokol Sydney Ltd, 16 Grattan
Cres, Frenchs Forest NSW 2086**

WHAT'S ON IN OUR SOKOL

Sport:

Aerobics: Every Tuesday night 8.00 pm.
Nohejbal: RING JERRY Mob. 0407 940 570 EVENINGS ONLY
Volejbal: Young team: RING DANIEL 0402 477 744
Friday team: Every Friday night 8 pm
Saturday team: Saturday afternoons 4.30 pm on the dates
advertised on the pages of this issue.

Children: Call Jane 0438 014 125

Other sport activities: Any time by arrangement to fit-in with the above.
FOR HALL BOOKINGS RING MIREK Mob. 0413 021 305

Restaurant / Dining:

Our restaurant is temporarily closed from 1/12/2008 while we are looking for suitably qualified and experienced people capable of running and managing it properly. PLEASE SEND WRITTEN APPLICATIONS TO Sokol Sydney Ltd, 16 Grattan Cres, Frenchs Forest 2086

FOR ALL ENTERTAINMENT AND SOCIAL EVENTS WATCH OUT FOR ANNOUNCEMENTS IN "VĚSTNÍK", SPECIAL ADVERTISING OR OUR WEBSITE:

www.sokolsydney.com

LIBRARY: Friday 8pm to 9 pm February to November

Roční předplatné Věstníku

Za 6 čísel \$ 25.00

Ceny reklam ve Věstníku

(6 čísel / 1 číslo)

Celá stránka \$ 240.00 / 100.00
Polovina stránky \$ 120.00 / 50.00
Třetina stránky \$ 80.00 / 33.00
Čtvrtina stránky \$ 60.00 / 25.00

VĚSTNÍK

Sokol Sydney Ltd

If undeliverable return to:

16 Grattan Cres

FRENCHS FOREST 2086

